

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Room with the view

YENİ DÜNYALARDA

SAYI : 26

HAYAL İLE BİLİMİN BULUŞTUĞU YER

ŞUBAT 2008

vjekoslav.nanec@zgnet.hr

ARİTHAR GEZEĞENİ VE KATMANLARI #8

Güliz Dülgeroğlu

ARİTHAR GEZEĞENİ VE KATMANLARI

Bölüm 8 – Kayıp Liste

Lamorak sinirlerini kontrol etmeye çalışıyordu. Ama bugün yapacağı buluşma için fazlasıyla heyecanlıydı. Adamı tanıyordu. Heyecanlı olması için en geçerli neden buydu. Lamorak, Krambur'un hizmetinde çalışmadan önce Tapınakçıların gizli bir üyesiydi. Bunu ne Krambur ne de başka biri biliyordu. Sadece bir kişi dışında, İzSürücü. O zamanlar Tapınakçıları ve Hükümet birbirine rakipken ve Arithar büyük bir güç savaşı ile sallanırken, Lamorak'la İzSürücü tanışmak zorunda kalmıştı. Tapınakçıları tarafından Hükümete verilen en büyük zarar aslında tamamen İzSürücü'nün başarısıydı. Lamorak, Hükümetin adamlarından kendilerine tehlike yaratanları seçiyor, gizli isimleri ele geçirerek İzSürücü'ye bilgi veriyordu. Katil sessizce yanaşıyor, adamları en çaresiz ve yalnız oldukları anda hiçbir iz bırakmadan öldürüyordu. Bir süre sonra Hükümet verdikleri kayıpları engelleyememeye başlayınca, Tapınakçıları anlaşıp yapmaya karar verdi. Hükümetin adamları ve meclisi tarafından yönetilen Arithar, aslında her yedi katmanda da Tapınakçıların toplantılarına katılan, ortak ırkın adamları olarak bilinen Rahiplerin inançlarıyla kutsanan destekçi halklarla doluydu. Hükümet, yönetimi elinde tutuyor gibi görünse de arka planda kalan Tapınakçıları gücü sınıksız kavıyorlardı. Her an barış yanlısı olan demecilerinin arasına bir ayaklanma fikri sokabilir ve Arithar Gezeğeni bir kaosa sürükleyebilirlerdi. Bu nedenle, halkın iyiliğinden çok kendi iyiliklerini düşünen bu iki yönetim artık bir araya gelmiş ve yan yana çalışıyorlardı.

Lamorak yıllar sonra tekrar o korkunç adamla karşılaşacak ve işbirliği yapacaktı. Ama İzSürücü'yü neyin iknâ edebileceğini çok iyi biliyordu.

Ay saati parlamaya başlamıştı. Hükümetin beceriksiz adamlarını İzSürücü'nün öldürmüş olma olasılığını düşünerek kendi kendine gülümsedi. Özel çalışma odasının kapısı mavi bir renk ile parlayınca, kumandaya basarak kapının önünde duran misafirlerini masasındaki yatay ekranda gördü. Son bir kez derin bir nefes aldı ve koltuğuna oturup kapıyı açtı. Önden içeri giren Geladoris ve Lucan, görevlerini yerine getirdikleri için memnuniyetle başlarını eğip selam verdiler. Lamorak'tan övgü beklerken efendileri suratlarına bile bakmadan elinin tersiyle kabaca huzurundan çekilmelerini işaret edince, bozulan hizmetkarlar ses çıkarmadan yok oldular. İkisnin ardından odaya girmiş Yumruk meyvesi yiyerek etrafına bakınan İzSürücü ile sonunda baş başa kalmışlardı. İzSürücü gözlerini, ona büyük bir saygı ve gizlemeye çalıştığı bir korkuyla bakan Lamorak'a kenetlemişti. Oysa katil bu bakışa o kadar alışkındı ki yadırgamadan ve kıpırdamadan yerinde durdu.

Lamorak sonunda bir kere öksürdü ve söze başını hafifçe eğip selamlayarak başladı.

“Hoş geldin İzSürücü. Seninle tekrar karşılaşmak benim için büyük bir zevk.”

Aynı duyguları ve aynı heyecanı görmek için karşısındakine gülümseyerek baktı. Ama katil elindeki bitmiş Yumruk meyvesinin çöpünü cıva doldurulmuş gümüş şık bir fanusun içine attı ve koltuklardan birine oturup tek bacağını diğerinin üstüne koyarak ifadesizliğini değiştirmeden karşısında dikilmiş duran adamı izlemeye devam etti.

Lamorak bu rahat tutumu tanıyordu aslında, ama yine de rahatsızlığını saklayamadan yerine oturdu ve ellerini masasının üstünde kenetleyip bir süre önüne baktı.

“Eğer buraya neden geldiğimi söylemeyecek ve kadınlar gibi naz yapacaksan Lamorak, yarım kalan bir randevum var. Bayanı bekletmek istemem, anlıyor musun?”

Sinsi bir gülümsemeyle bakan İzSürücü, Lamorak'ı cesaretlendirmişti.

“Anlıyorum, zaten her zaman kadınların sana karşı bir ilgisi olmuştur. Sanırım soğukkanlı katillere karşı garip bir zaafı var.”

Şimdi Lamorak eğleniyor gibi görünüyordu, ama İzSürücü'nün ona nasıl baktığını görmüş olsaydı elinde hazır duran bıçağı da fark ederdi. Katil, tek bir atıştan çok konuşmayı ve belki de işine gelecek teklifi duymayı tercih etti.

“Benim de soğukkanlı bir katil olarak her zaman karşımda oturup aptal aptal gülen adamlara karşı bir zaafım olmuştur. Bunu da biliyor muydun?”

Gergin sesi duyduğunda kesilen gülümsemesinin ardından, adamın elinde tutup çevirdiği bıçağı gördüğünde irkilen Lamorak doğrudan konuya girmenin sağlığı açısından önemli olduğuna karar verdi.

“Seni buraya eski günlerdeki gibi bir iş yapmak için çağırdım.”

İzSürücü birden kahkaha attı ve adamın tamamlayacağı sözü kesti.

“Evet fark ettim ki, eskiden olduğu kadar Hükümetten nefret etmiyorsun. Etrafında mor üniformalılarla ve komik isimli bir sürü aptal adamla gezdiğine göre, bu sefer Tapınakçılardan birini mi temizlememi istiyorsun?”

Lamorak elini masaya vurup ayaklanarak hiddetle bağırdı.

“Asla!”

Kıpkırmızı olmuş suratı karşısında duran adamın kim olduğunu tekrar hatırlayınca beyaza döndü. Lamorak derin bir nefes alarak yerine geri oturdu.

“Asla kendi tarikatıma böyle bir hainlik yapmam! Burada olma nedenim inan bana Krambur denen şişko beceriksizin ağız kokusunu çekip ona yeni jetler tasarlamak değil. Hükümet aynı zamanda dördüncü katmanda olup biteni kontrol etmek için tamirhanenin kazancına göz koydu ve kendi adamlarından bir kısmını koruma ya da gözcü olarak

Krambur'a yolladı. Tapınakçılar ise bu işte geri planda kalmak istemedi. Krambur'a bir liste verdi. Tapınakçıların en saygın Rahiplerinin isimleri olan bir listeydi bu. Krambur burada Rahiplere özel jetler ürettiyordu. İşte seni çağırma amacım bu."

Soluklanmak için duran Lamorak söze tekrar başlamadan İzSürücü'nün sesini duydu.

"Ne yani beni şişko pis bir herifin senin havalı dostların olan Rahiplere özel jetler tasarladığını bilmem için mi çağırdın? İnan bana bu çok pahalıya patlar!"

Dalga geçerken bile tehditkâr bir şekilde bıçağı elinde sallayan İzSürücü kaşlarını çatıp adamı dinlemeye karar verdi.

"Ne kadar sabırsızsın dostum. Bu merakını heyecanına veriyorum. Elbette değerli bir iş ve bunu fark ettiğin için hevesli olman normal. Ama şimdi beni iyi dinle İzSürücü. Tapınakçılar için üretilen beş özel jet bir grup hırsız tarafından çalındı. Ama sorun tam olarak bu değil. Sana biraz önce bahsettiğim Rahiplerin isimlerinin olduğu liste de çalındı. Bunun ne demek olduğunu çok iyi biliyorsun. Aynen yıllar önce Hükümet adamlarının gizli isimlerini bulup yok ettiğimiz gibi, bu da bize düzenlenmek istenen bir komplo olabilir. Bunu engellemek zorundayız ve bu listeyi çalanları öldürüp, o listeyi yok etmeliyiz. Daha önce her zaman hırsızlıklar oluyordu. Fakir bir hırsız çetesinin artıklarını sence gelip toplaması bizim için çok önemli değildi. Tabi aptal Krambur için her parça önemlidir o ayrı. Ama ben 'biz' derken Tapınakçılardan bahsediyorum. Ama bu sefer bizi de ilgilendiren bir olay oldu ve bu hırsız çetesine iki kişi daha katıldı. Jetlerini havalandırma girişinde bıraktılar. Geri dönmeye fırsat bulamadan çeteyi kaçırdılar. Senin görevin o kaçan iki kişinin peşine düşmek, onları öldürmek ve listeyi geri getirmek."

İzSürücü düşünceli bir suratla bıçağının keskin ucuyla tırnaklarını düzeltiyor ve bu kolay işten ne kadar kâr edebileceğini düşünüyordu.

"Bu durumda böyle bir iş için beni iknâ etmeye cesaret edebiliyorsan zengin olmalısın Lamorak. Teklifin ne?"

Lamorak en can alıcı noktaya ulaştıklarını biliyordu. Burada dikkatli olması gerekiyordu, çünkü her an zayıflığına gelip katil tarafından soyulabilirdi. Kasasında bu iş için Krambur'dan aldığı elli Knert vardı. Aynı zamanda Tapınakçıların ona verdiği bir yüz Knert daha vardı. Bu neredeyse bütün dördüncü katmandaki eğlence yerlerini satın almaya yetecek bir ücretti. Bu iş için İzSürücü'ye verebileceği miktarı kafasında en fazla altmış Knert olarak belirlemişti. Ama pazarlık payı bırakmak için teklifi düşük bir ücretle başladı.

"Sana bu iş için teklifim kırk Knert."

İzSürücü'nün gülmesi çok sinir bozucuydu. Lamorak'la dalga geçiyordu.

"Ne yani, kırk Knert pahasına ikinci katmandaki hoş bayanı bırakıp buraya kadar senin kokuşmuş nefesine tahammül

etmek için mi geldim? Kırk Knert mi? Beni güldürme dostum, daha bonkör olduğumu ikimizde biliyoruz. Özellikle böyle önemli bir iş için eminim daha iyisini yaparsın!" "Pekala o zaman elli Knert senin servetin için güzel bir bağış sayılır."

Kesin olarak son teklifinin bu olduğunu söylercesine gözlerinin içine bakan Lamorak, açgözlü katilden kolay kurtulamayacağını biliyordu.

"Yüz Knertten bir Sirat bile aza bu işi yapmam, bu son sözumdür."

Lamorak duyduğu ücret karşısında soluksuz kalsa da gülme-yi başardı.

"Yüz Knert mi? Şaka yapıyor olmalısın? Krambur kendine yeni bir tamirhane açar ve yeni jetler üretir o parayla!" "O zaman Krambur'a söyle de şişko o kıcını kaldırıp senin listenin peşinden gitsin!"

Ayağa kalkan katil arkasına bakmadan kapıya doğru yürümeye başlayınca duyduğu küfür ile yarı yolda kaldı. Lamorak'a bakmadan gülümsüyordu.

"Lanet olsun sana İzSürücü! Yıllardır pazarlık kabiliyetinden az bile olsa bir şey kaybetmemişsin! Yine beni soymayı başardın dostum!"

Şimdi gülümseyen katil geri döndü ve koltuğa tekrar oturdu.

"Gerçekten dostum olmaya niyetliysen, görelim şu yüz Knerti, hemen şimdi istiyorum!"

Açgözlü adam hevesle ellerini koltukların kenarına vururken, Lamorak adamın fazla şey istediğinin ve biraz kendini çekmesi gerektiğinin farkındaydı.

"Bak işte onu yapamam, ancak sana şuan ellisini verebilirim. Listeyi bana geri getirdikten sonra ve o iki adamı öldürdükten sonra ücretin geri kalanını da alırsın. Bana öyle bakmana gerek yok, ne de olsa geri kalanını alamazsan beni öldürüp her şeyimi alabileceğini ikimiz de biliyoruz. Ama bir anda sana yüz Knert çıkarıp vermemi bekleme."

"Pekala anlaştık. Şimdi elli ve iş sonrasında bir elli daha. Sen jetleri araştırırken ben biraz dinleneceğim, Krambur'un göbeğine bakılırsa eminim burada yemekler güzeldir."

Lamorak elli Knerti İzSürücü'ye verdikten sonra ayrılan adamın ardından sisteme jetlerin seri numaralarını girdi. Elinde bir adres vardı. Jetler için alınan tüm yenileme parçalarının toplandığı bir yer. Dördüncü katmanın en uzun binalarından birinin seksen ikinci katında bir depoydu burası. Jetler üzerinde monte edilmiş ve kısa aralıklarla alınmış bütün parçalar kayıtlanarak bu adrese teslim edilmişti. Artık İzSürücü'nün bir başlangıç noktası vardı. Bundan sonra Lamorak'ın yapması gereken tek şey arkasına yaslanıp beklemektir...

Güliz Dülgeroğlu

(www.izedebiyat.com sitesinden alınmıştır.)

UZAK GEZEĞENİN İNSANLARI

Süreyya

UZAK GEZEĞENİN İNSANLARI

Pinta sıkılarak kalktı, platforma doğru ilerledi. Gökyüzüne baktı, derin mavilik, bütün boşluğuyla ona evini ve dünyasını hatırlattı. Acı hatıralar beynini, yok olduğunu sandığı duyguları kalbini acıttı. Derin mavilikte kırmızı, yeşil ve gümüşü kıvılcımlar çakıyor, sanki yağmur yağacak gibi, bulutlar renk değiştiriyor, beyaz bulutlar, korkunç gri şekillere dönüşüyordu.

Odasına döndü ve Etnoina halkına geri dönmek üzere dışarı çıktı. Bineceği “Deka” onu bekliyordu. Düşüncelerini topladı, bilgisayar harikası olan bu müthiş arabaya doğru ilerledi. “Araba”... Bu dünyada bıraktığı araçlardan biriydi. Gülümsedi ama hiç biri kalbinin acısını dindirmedi.

Bulunduğu gezegen “Sindertina” çok uzun yıllar önce keşfedilmiş, güneş sisteminin son gezegeniydi. İlk araştırmalarda yaşam formlarına rastlanmamış, ancak gezegen yüzeyinin neredeyse cıltlanmış dağlar veya buzullarla kaplı olduğu ileri sürülmüştü. Birçok insansız araştırma aracı gönderilmiş, alınan örnekler araştırılmış, bir çeşit kaya veya hidrojeni fazla, donmuş su olabileceği düşünülmüştü. Ancak, buz olarak tanımlanan yapı, dünya şartlarında erimemiş, sadece ışıltı ışıltı parıldayan bir çeşit metale dönüşmüştü. Cıltlı görünüşi ise yüzeydeki manyetik fırtınaların yarattığı bir çeşit sürtünme sonucu olarak düşünülmüştü.

Sonunda, bir araştırma gemisi gönderilmesine karar verildi. Dünya, uzun yıllardır, Yüksek Konsey tarafından yönetiliyor, Konsey Başkanı, çocukluk yıllarında tespit ediyor ve eğitiliyordu. Konsey, dönemin araştırma gemilerinin en iyisi ve en gelişmiş olan Usaka-2'nin yola çıkmasına karar verdi. Büyük gemide her türlü ihtiyaç karşılanabileceği gibi, içerisinde 500 kişiyi barındırabilecek teknik ekipmana sahipti.

Gemi, karar verildikten 5 ay sonra, 2220 yılının baharında yola çıktı. Dünya gezegeninde ciddi boyutta yaşam sıkıntısı vardı, oksijen azalmış, su kaynakları kurumuştur. Yaşlı gezegen dünya, yavaş yavaş ölüyordu, artık kaderine terk edilmeliydi. Depremler, volkanik patlamalar, kasırgalar, su baskınları nedeniyle yaşayan insan sayısı da oldukça azalmıştı. Konsey Başkanı İnti-Miara (Hint kökenli, duru görüşlü olan dinamik bir yöneticiydi) yerleşilebilecek yeni bir gezegen bulunması emrini vermişti bile... Sindertina Gezegeni yeni bir umut olmuştu.

Usaka-2 büyük törenler ve büyük umutlarla uğurlandı. Gemi, karadelik kuşaklarını kullanarak 4 ay gibi kısa bir sürede gezegene ulaştı. İlk aylarda sonuçlar oldukça düzgün ve umut vericiydi. Sanki gezegenin üzerinde bulunan metal alaşım kalkmış, müthiş doğa güzelliklerine sahip bir gezegen ortaya çıkmıştı! Artık Usaka-2 gezegene iniş yaparak araştırmalarına devam edecekti. İnsan yaşamı için oldukça elverişli koşullar tespit edilmişti. Ancak inişten sonra Usaka-2'den mesaj yada herhangi bir sinyal alınamadı. Gemi, sanki yok olmuş gibiydi. Son alınan mesajda, Kaptan York, “Bu gezegende sonsuza kadar yaşayabileceğini, muhteşem güzelliklere sahip olduğunu” belirtmiş, “ek personel gerektiğini ve deneme amaçlı koloni kurulabileceğini” ısrarla yazmıştı.

Araştırmalar ciddi tektonik olaylar, kuraklık ve maddi sıkıntılar sebebiyle 10 yıl gibi bir süre askıda kaldı. Büyük törenlerle gönderilen Usaka-2'yi, şimdi kimse hatırlamıyor-

du bile. Ancak Başkan İnti-Miara gelen bir mesaja inanamadı: Büyük Araştırma Gemisi USAKA-2, Gobi Çölünde yerliler tarafından bulunmuştu! Çok acil olarak, bir zamanların umut ışığı olan gemiyi kontrol etmek amacıyla, bir ekip gönderilmişti. İçinde canlı yoktu, sadece gemideki bilgisayar sistemleri değiştirilmiş, yerine ışıklı paneller ve yumuşak bir maddeden yapılmış sanki iplere benzeyen rengarenk ışıklar saçan bir sistem yerleştirilmişti.

Başkan, düşünce gücüne sahip, telepatik yetilerini üst düzeyde kullanabilen bir ustaydı. Yumuşak panellerde de gezinebilen ışıkların devamlı yer değiştirdiklerini farkettiler ve iletişim kurmak istedikleri kanısına vardı. Işıkların sırasını yazdı, bunları alfabeyle uyarladı ve en anlamlı olabilecek şekilde okudu. Ortaya çıkan metin, odadaki herkesin kanını dondurmakla kalmamış, bir zamanlar arkadaşları olan bu ışıkların kederle titremeleri ve ışımaları karşısında, çaresizce ne yapacakları konusunda, gece gündüz bir çalışmanın başlayacağı sinyali de veriyordu. Geminin tüm personeli, bedenlerinden arınmış, neredeyse enerji yapısına dönmüş olarak geri gelebilmişlerdi. Hepsi, gemideki görevlerine göre değişik renklerde enerji bedenlerine yerleştirilmişlerdi! O gezegende ne olmuştu?

Yıllar boyu, insan yapısı oldukça değişmiş, hatta “madde” olarak “insan” kalmamıştı. Bu sorunun cevabını bu ışıklar vereceklerdi ama nasıl?

Başkan bu sorunu çözdü. “Tabii ki telepati yolunu kullanacağız” dedi etrafındakilere. “Kaptan York o gemide değil. Ne olduğunu anlamalıyız...” diyerek odadan çıktı. Tek başına kalmalı, onlarla konuşmalı ve olayları öğrenmeliydi. Sismograflar şiddetli bir depremin olabileceği yolunda sinyaller vermeye başlamışlardı. Buna şaşırmadı Başkan. Gobi Çölü bir zamanlar akarsuların beslediği çok büyük bir göldü, aslına dönmek isteyecekti elbette. Yaşlı dünya onlardan intikam alır gibiydi. Gülümsedi, Usaka-2'nin kapısından içeri girmişti bile.

Işıkların oynadığı kontrol odasına girdi. Sanki kendi aralarında konuşur gibiydiler. O sırada sarsıntı şiddetlendi, Miara kendini yere attı. Gemi, oynayan ve sarsılan kumların eşliğinde yavaş yavaş gömülmeye başlamıştı. Teknolojinin ilerlemesine rağmen, deprem sırasında olaylara müdahale edilemiyordu, beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Odadaki ışıklar hareketlendiler, paneller ve ip benzeri raylar üzerinde hızla dönmeye başladılar. Spin şeklinde tüm odanın duvarlarında dönüyorlardı. Gemi, o eski ve yarısı yanık Usaka-2 yavaşça havalandı. Sarsıntı hissedilmez oldu. Miara pencereye koştu, çöle tepeden bakıyordu artık. Bir süre sonra tekrar yere yaklaşıklarını gördü, hafif bir sarsıntıyla indiler. “ve” dedi başkan, “artık sizi dinliyorum, Kaptan York Pinta nerede? Neler oldu?”

1-2 saat sonra yardımcıları ve ekibi, Başkan'ın yorgun ama gülümseyerek odadan çıktığını gördüler. Endişelenmişlerdi, depremde gemi neredeyse kumlara gömülmüş, fakat sonra tekrar havalanmış ve inmişti.

Başkan, yardımcılarının yanına geldi ve “ilk yerleşim ekibini hazırlayın, gidiyoruz” dedi. Sessizlik vardı. Gitmeye maddi imkânlar yetmezdi ve kim gidecekti? Dünyada herkes kaderine razı olmuş gibiydi. Bir zamanlar çok güzel olan dünyanın bir bölümü kavrulurken, bir bölümü donuyordu. Denizler yavaş yavaş yükseliyor, dünya haritası devamlı

değişiyordu. Dünya denizlerindeki akıntılar ters yönlerde veya hiç bilinmeyen yönlerde devamlı değişiklik gösteriyordu, manyetik fırtınalara o kadar alışılmıştı ki... Bu şartlar altında elbette gitmek gerekiyordu ama nasıl ve hangi imkânlarla... Hastalıklar da artmıştı. Her anlamda “temiz” bir insan ırkı yaratılabilecek miydi?

Başkanın yoğun çabalarıyla, genç, 50 çift seçildi. En sağlıklı ve çocuk sahibi, değişik ırklardan 100 genç insan. En azından çocuklarına yaşama imkânı olabilecekti, tabii sağ salım o gezegene ulaşabilirlerse... Bu gruba eski personelin eşleri de katıldı, Kaptan Pinta'nın eşi gitmek istememişti. Onun yerine, ufak tefek, mesleği öğretmenlik olan başka bir yolcu vardı. Kimse, bu olayı sorgulamadı. Kaptan Pinta da eşinin gelmesini istemediğini, gemide bulunan ışık personel aracılığı ile iletti. Aile sorunuydu, kimseyi ilgilendirmezdi...

Gemide hazırlıklar yapıldı. Neşeli bir onarım ekibi, geminin her yerinde dolaşan ışıklarla şakalaşarak, uzun yıllardır kimsenin görmediği bir umutla çalışıyordu. Kontrol odası hariç, her yerde tadilat yapıldı. Kısıtlı imkânlarla, yanık bölümler tamir edildi, kocaman gemi yolculuğa hazır hale getirildi.

Tüm yolcular gemiye yerleştirildi. Odalar bir aile yaşayacak şekilde tasarlanmıştı, 2 oda ve oturabilecek küçük bir salon gibi. Odalarda mutfak yoktu, geminin genel yemekhanesinde her yolcu için bol bol yemek hazırlanacaktı. Ve gemi, yola çıkmaya hazır. Görevli personel vardı ama uçuş ekibi yoktu, sadece insanları yönetebilecek bir askeri ekip vardı, onlar da gezegene ulaşınca, şartlar müsait olduğu takdirde geri döneceklerdi. İnsanoğlu için çok büyük bir adım atılmıştı.

Sindertina Gezegeni hakkında yapılan araştırmalara devam ediliyordu, anlaşılamayan nokta ise, gezegen ilk keşfedildiğinde buza benzeyen daha sonra da bir çeşit metal olduğu keşfedilen parlak bir maddeyle tamamen kaplıydı. Daha sonra yapılan araştırmalarda ise, bu metal yüzey yokmuş, çok güzel bir gezegen ortaya çıkmıştı. Gezegen, güneşten çok uzak olmasına rağmen iklim olarak çok ılımandı, tabii bu, gezegeni anlatan mesajlar ve resimlerden anlaşıyordu. Sanki dünyalılara, tatil için reklâm yapılıyordu. Oysaki güneşe en uzak gezegendi ve donmuş olması gerekiyordu! İnsan ırkının yaşayabilmesi için gerekli olan her türlü doğal şartlara sahipti. Yemyeşil ve el değmemiş bir gezegen.

SİNDERTİNA GEZEĞENİ VE KAPTAN YORK PİNTA

Pinta dekasıyla Etnoina halkının yerleşim bölgesi olan mavi kayalıklara doğru yola çıktı. Deka, havada süzülen ve istendiği takdirde, bulunduğu ortama, renk ve şekil değiştirmek suretiyle uyum sağlayan bir çeşit canlı organizmaydı. Aslında bir zamanlar dünyada yaratılmış ancak bir dönemin sonunu getirmiş olan Cyborg yapısında bir çeşit robot denebilirdi. Bir “deka” onu kullanan kişinin hücre zarından alınan küçücük bir damla ile işleniyor ve çip gibi akıllı bir metal üzerinde yaşaması sağlanarak, kişiye özel ulaşım yada koruma aracı olarak kullanılıyordu.

Kaptan York Pinta, Usaka-2'nin kaptanıydı. İnsanoğlu'nun yaşamı bu gezegende devam edecekti. Evrenin sahibi olan bu büyük koruyucu güç, bu gezegeni insanlara göre yapılmış

ve düzenlemişti. İlk keşfedildiğinde üzerindeki buz görünümü yüzeyin, gezegendeki oluşumların tamamlanabilmesi için araştırma merkezi kaynaklı bir çeşit koruyucu kalkan olduğunu ancak gezegene geldiklerinde fark edebilmişlerdi. Bu yüzey, gezegendeki hayatın başlayabilmesi için yapılan çalışmaları da gözlerden saklıyordu. Gezegendeki bu çok ciddi değişikliği yapabilmek için, manyetik alan yaratmışlar, enerji formundaki bu alanı madde bazında kullanmışlardı. Sonra da güneş etkisini arttıran bir forma getirmişlerdi. Yani bir zamanlar dünyamızı saran ve koruyucu olan ozon tabakası gibi bir atmosfer katmanını oluşturmuşlardı.

Pinta, kendi evine geldi. Işıklar arasında dairesi olan ışık kümesini bulmakta hala çok zorlanıyordu ama dekası onu bu zahmetten kurtarmak üzere ayarlanmıştı! Etnoina halkı, evreni korumak ve düzeni sağlamakla görevli dünyalılardan “uzaylı” tabir ettiği bir ırktı, ancak, dünya gezegeni de uzayda olduğuna göre, dünyalılar da aslında uzaylı değiller miydi? Pinta bu düşüncenin doğruluğunu biliyordu elbette! Gülümsedi. Evinin kapısını açtı ve içeri girdi. Dünyadaki küçük evinin aynısıydı bu ev. Aslında sadece bir imaj olduğunu da çok iyi biliyordu. Burada madde yoktu. Sadece eğer insansan, düşündüklerin maddeye dönebiliyordu, izin verildiği ölçüde. Bu şehir aslında dumanların ve renklerin karıştığı sadece bir buğu olarak görülebilen mavi renkli kayalıkların üzerinde kurulmuş bir geçici şehirdi. Sadece enerji alanları vardı, ama bir yaşam, bu enerji alanlarının içinde devam ediyordu. Mavilikler, mavi sisler, enerji alanlarıydı, dinleniyor, okuyor ve ibadet ediyorlardı. Yeşillikler çalışma alanlarıydı, oldukça huzurlu, güçlü ve mantığın hakim olduğu alanlardı buralar. “Ev” dedikleri ailece yaşadıkları yer her zaman beyazlık, temizlik ifade ediyordu. Pinta bunları yazarken, neşeyle gülümsedi, aldıkları eğitim döneminde en çok yiyecek sorun olmuştu! Maddeleştikleri zaman, uzun boylu ve yapılı, insan görünümü ancak çok daha şeffaf oluyorlardı. Her şey ıslık ıslık parlayan bir çeşit metale dönüşüyordu, metalin rengi kendi içinde farklılaşıyordu. Maddeleşmek onlar için hiç zor değildi, beyinlerine ve vücutlarına üst düzeyde hâkimdiler. Düşünce her şeyi kontrol edebiliyordu, acı değişik bir anlamda vardı ama kontrol edilebiliyordu. Kesinlikle, şeffaftılar...

Pinta onlara uyum sağlamıştı. Ancak enerji oluşumuna geçemiyordu. Arkadaşlarının bedenlerinin bulunduğu “uyuma odası” na gitti. O yıllarda ne karar vereceklerini bilememişlerdi. Sonra, onların enerji bedenleri hazırlanmış ve dünyaya doğru yola çıkmışlardı. İnsan bedenleri ise, buradaki koruma ışıklarının içinde onları bekliyordu.

Dünya insanının artık vakti yoktu. Yok olmaya hazır! artık yaşlı dünya. Gittikçe kararıyor ve büzüşüyordu. Biran önce insan ırkı, yeni gezegene gelmek zorundaydı. İnsan ırkının devam ettirilebilmesi için büyük bir çalışma başlamış ve Usaka-2 gemisinin personeli, bu oluşumda çok yardımcı olmuştu. Ve şimdi hazırlıklar tamamdı. 1000 kişilik iki şehir, hazır! insanların gelmesini bekliyordu.

Pinta, dünyayla bağlantı kuramadıkları o yılları düşündü. Acaba dünya ne haldeydi? Arkadaşları, ailesi, iş çevresi. Acaba giden gemi yeni insanlarla dönebilecek miydi? Bunları düşünerek yatağına yattı. Yatarken, gökyüzünü görmek istedi ve ağaç kokusu getiren hafif bir rüzgar hayal etti. Biraz sonra, yemyeşil bir ormanda, hafif, güzel bir esintinin içinde, yıldızları seyrediyor ve bu güzelliği kendisi ile paylaşacak, dünyadan kendisine gelmesini umduğu, çok sevdiği,

ufak tefek güzel bir kadını bekliyordu, tüm beyniyle ve ruhuyla gelmesini dilediği bu insanın özlemini duyuyordu.

ETNOİNA KENTİ VE ETNOİNALILAR

Etnoina halkı, çok özeldi. Kendilerine özel çok şeyleri vardı ama hiç bir şeyleri yoktu. Örneğin, kitaplar kişiye özeldi. Çocuklarının eğitim döneminde, kitap okuma alışkanlığı mutlaka ediniliyor, özel kitaplar veriliyor, özel okuma odaları tahsis ediliyor ve okunan kitap üzerinde mutlaka ailece konuşuyorlardı. Tüm fertler okuyordu! Elbette bizim kitaplarımız gibi madde değil, enerji yumakları haline getirilmiş bilgi birikimleri vardı. Yani, bir kedinin dağıttığı yün yumağına benziyordu ama ısı ısı enerji kütlesiydi, sarkan ışık ipleri de, bunlara “Deatra” deniyordu, belki sayfa olarak adlandırılabilirdi. Kendince kitaplıkları da vardı. Genel bilgiler, tüm halkın hizmetindeydi. Yeniden yaratacak kadar maddeye hâkimdiler. Maddeleştikleri zaman etraflarını saran “Hane” dedikleri bir enerji alanı oluşturuyorlardı, bir çeşit manyetik alandı bu.

İnsanoğlu kendini geliştirememiş, yıkıcı bir toplumdur. Küçük bir örnek, Usaka-2 gezegene geldiğinde yaşanmıştı! Geminin inebilmesi için, bir iniş alanı tasarlanmış, gemi bu alana yönlendirilmek istenmiş ancak gemi personeli kontrolü kaybetmiş, Orman yapısında bir alana inmişti. Gezegenin büyük bölümü doğa olarak hazırlanmış durumdaydı, koruyucu kalkan yani tüm gezegeni saran ve oluşum süresince dünyadaki araştırmacıların gezegenin üst yüzeyi olarak düşündükleri ve örnek aldıkları metal kalkan, değişim geçirmiş ve şeffaf bir yapı haline gelmişti. Gemi, ormana inerken ağaçların bir bölümü yanmış, güzel kokan, yeşil çimenlerden iz kalmamıştı! Her şey yanmış ve kavrulmuş, güzel orman kokusu yerine yanık ve yakıt kokusu oluşmuştu! Akarsu, gemiden gelen atıklarla kirlenmişti. Ve gemi personeli ile karşılaşıldığında, hemen ateş etmeye başlamışlardı, korktukları zaman daha saldırgan olabilen bir ırktı insanoğlu. Enerji oluşumuna ulaşamamış, maddeye her zaman daha çok değer veren bir düşünce biçimine sahiptiler. Ancak, zaman içinde, insanlar şaşkınlıkla onları dinlemiş ve uyum sağlamıştı. “Demek ki yol göstermek gerek” diye düşünülmüştü. Ve tüm personeli eğitim programına aldılar. En başarılı olan kaptandı. Ve o, Etnoina kentine kabul edildi. Kaptan ve diğer gemi personeli ile yapılan çalışmalar sonucunda ortaya çok güzel iki şehir çıktı. İnsanoğlu teknolojiyi kullanmayı bilmiyordu. Onların kullandığına teknoloji değil ancak, “makinelasma” denilebilirdi. Cyborglar, en büyük kötü düşünciydi. Sonunda, tüm radyasyonu serbest bırakarak onlardan kurtulabilmişti insanoğlu. Yani makinelerle savaşmışlar ve kazanmışlardı, aslında sonun başlangıcı olmuştu bu. Bu olayları gözcü gemiler aracılığı ile tüm Etnoina yönetimi seyretmişti. Yani yok oluşun başlangıcını. Ve gelecek insanların, öncelikle eğitilmesi şartı konmuştu. Tabii tedaviden sonra. Her türlü hastalık vücutlarında vardı, özellikle de radyasyon. Öncelikle bundan arınmalıydılar. Yoksa yeni bir yaşama başlayacakları bu çok özel ve onlar için hazırlanmış gezegeni de yok etmek için çalışmaya başlayabilirlerdi.

Ancak bu bir eğitim süreciydi ve oldukça zorluydu. Yemekten, düşünce biçimine kadar değiştirmek gereken bir sürü alışkanlıkları vardı. Bu, zor bir süreç olacaktı.

Geri giden geminin gerçek Usaka-2 olmadığını, Dünya Konsey Başkanının anlayacağını biliyorlardı. Onun için özel

olarak gemi devreleri arasında gizlenmiş bir çeşit elektronik posta, yani enerji mesajını bulacağından eminlerdi. Onun, sağlam düşünce yapısına sahip özel bir insan olduğu konusunda, tüm evren varlıkları hemfikirdi. Ancak dünyanın zamanı yoktu, büzüşecek ve ölü bir uydu olarak kalacaktı. Ve elbette Dünya Konsey Başkanı, batan gemisini bırakmayacaktı.

Gözcü gemiler, Usaka-2'nin yola çıktığını haber verdi. İnsanlar geliyorlardı! Bu haber sevinçle karşılandı. Gemiler eşliğinde yolculuk devam ediyordu, içinde 150 civarında insan olduğu haberi mutluluk ve sevince sebep olmuştu! Yaklaşık 4 dünya ayı civarında Etnoina gezegeninde olacaktı.

USAKA – 2

Törenle başlamıştı yolculuk. Umut ışığı idi. Havalandıktan sonra gemi bir ateş topuna girmişti, içeride bir şey hissedilmemişti. Sonra ateş topu şeffaflaşmış ve gemi hızla uzaklaşmıştı! Başkan Miara gülümsemişti, “biz tamir etmeye uğraştık ama, anlaşılan hiç gerek yokmuş!” diyerek platformdan inmişti. Görüntü muhteşemdi! Geminin altında mavi ışıklar kaynaşmaya başlamış, sonra gökyüzü önce kızıl ışıklarla yıkanmış, gemi havalanmış ve ateş topunun içine girmişti! Ve uzaklaşan üç ateş topunun arasında mavi ışıklar saçan Usaka-2 “hoşçakalın” dercesine etraflarında bir tur atıp uzayın derinliklerine doğru uzaklaşmaya başlamıştı. Gemide 100 yolcu, 20 kişilik askeri bir birlik, yemek ve temizlik işlerine bakacak işçiler ve 5 öğretmen vardı. Yolculuğun ne kadar süreceği bilinmiyordu. Geminin yakıt ünitesi yoktu. Gemi nasıl havalanıp uçacaktı, bir kişi dışında, bunu kimse bilmiyordu. Başkan, gemi devrelerini incelerken mavi ışıklar pırıltılarla ellerini sardığında, bunun kendine bir ait bir enerji mesajı olduğunu anlamıştı. Ve mavi ışık, kelimeleri hologram şeklinde havaya yazmıştı: “Büyük dost, geminizin her karışına insan sığdırabilirsiniz. Biz, onları asla yalnız bırakmayacağız. Söz verdik, sözümüzü tutacağız. Yakıta gerek yok, inancınız, desteğimiz için yeterli olacaktır. Umutla, huzurla ve barışla kalın.”

Eski bir gemiydi Usaka – 2 ama hiç de öyle görünmüyordu. Tuhaf bir metal yapısı vardı, elinizi duvara sürdüğünüzde ve bastırıldığınızda, sanki metalin içinden eliniz öbür tarafa geçecek gibi esniyor ancak delinmiyordu! Çocuklar bunu fark edince, oyun haline getirdiler, birbirlerini duvarlara doğru fırlatıyorlardı, duvarlar da onları ters tarafa fırlatıyordu! Çok eğlenceliydi ama bir gün duvarın sanki konuştuğunu hissettiler! O zaman bindikleri geminin belki de canlı olabileceği korkusu sardı içlerini. Huzursuzluk başladı, ama anladılar ki, onlar koruyucularıydılar.

Yolculuk çok neşeli başlamıştı. Her meslekten insan vardı ve kimse hasta değildi. İlk günler tanışma ve koordinasyonla geçti, sonuçta gemide ekstra personel yoktu ve ufak tefek işler gemi yolcuları tarafından yapılacaktı. Uçuş ekibi yoktu, her tarafta dolaşan ışıklar yolcuları tedirgin etse de, tanışmışlar ve renklerine göre hepsine isim bile vermişlerdi. Kırmızı ışık uçuş teknisyeniydi, her zaman yukarda oluyor, geminin yönü onun döndüğü tarafa doğru değişiyordu. Mavi ışık geminin genel kontrolünü yapıyordu, sanki etrafa huzur yayıyordu. Sarı ışık havalandırma dahil her türlü arıtma sistemine bakıyordu. Yeşil ışık sanki çocuklarla oynuyordu! Beyaz ışık, doktorluk yapıyordu. Bu ışık, hasta yolcuyla

sarıyor, bulut içinde bir süre uyutuyor, sürekli tüm vücudun etrafında dönen sarmal pırıltıların içinde bir süre kalan hasta iyileşmiş ve yenilenmiş bir biçimde ışığın içinden çıkıyordu. Siyah ve gümüşü pırıltılar saçan bir ışık da, dünyadaki değişik yayınları hologram şeklinde yayınlıyor, genel bir eğlence yaratıyordu! Ama bu yayınlar gün geçtikçe azalıyor, yayın kaynakları bir bir yok oluyordu.

Yolcuların kendi aralarında da iş bölümleri vardı. Odaların genel temizliği, odada kalanlara aitti. Bekar sadece bir kişi vardı, Kaptan Pinta'nın gelmesini istediği, ufak tefek bir öğretmen, Sadihe adında orta yaşlı bir bayan. Tuhaf bir bayandı, çok konuşmuyor ama seviliyordu. Ve elbette askerler. Onlar da bekardı, tatildeydiler sanki, çünkü onlara düşen bir iş yoktu. Herkes, yolcuğun biran önce bitmesini ve yeni evlerine varmayı bekliyorlardı. Sorunsuz ancak zaman zaman huzursuzluk veren birtakım doğaüstü olayların olduğu bir yolculuktu bu. Sanki bir güç, onları yönetiyor, beyinlerine ne yapmaları gerektiğini söyleyen bir ses her şeye hakim oluyordu! Sanki gemi, canlıydı, onları himayesine almış ve yeni yaşamlarına taşıyordu.

Geminin dışında büyük bir siyahlık vardı ve bu siyahlık içinde parlayan ışık topları, onlarla beraber yolculuk ediyordu. Yolculuğun son günlerine doğru, Kırmızı Işık, kendi tak-

tıkları isimle, Red, tüm yolcuları büyük odaya topladı ve acı haberi Başkan Miara'nın göndermiş olduğu son mesajı yayınladı. Siyahi ışık, dünyadan aldığı son yayını yapıyordu: Miara bir sürü gürültünün arasında konuşuyordu. Durmadan sallanıyordu, çok şiddetli deprem olmaktadır. *"Yolculara merhaba ve elveda diyorum. Artık güneş öldürüyor, soğuk donduruyor. Teknoloji bir işe yaramıyor. Depremler ve her yerden fışkıran lavlarla uğraşıyoruz. Sizi çok özel varlıklara emanet ettim. Onları dinleyin, onları dinleyiin....."* Mesaj burada bitiyordu. Sessizlik hâkimdi odada. Yaşayan insanlar mutlaka olacaktı ve bu grup bir gün dünyaya dönüp kalanlara yardım edebilecek miydi?

Ve geminin camından dışarı bakan bir küçük çocuk, sevinçle haykırdı! : "SİNDERTİNA"

Yeni bir hayat başlıyordu... Yeni bir dünya için, yeni umutlar ve insanlık için umutlarla dolu yeni bir hayat...

"Süreyya", Aralık/2004-Ankara
(Güncelleme: 11/11/2006)

(www.dostsite.net adresinden alınmıştır.)

KURTARICI #4

Hanife Çıta

KURTARICI - 4

Kurtarıcı, istila altındaki ülkeye doğru ışık hızıyla yol alıyordu. Manyetik bulutlardaki siyah hava kütlesi kurtarıcıyı iterek döndürüyor ve sanki bir hortum gibi içine alarak ilerlemesini sağlıyordu. Kurtarıcının zaman yolu yerine manyetik bulutları tercih etmesinin sebebi yaratığa karşı alınan özel bir tedbirdi.

Yaratığın inanılmaz etkili bir zaman alanı vardı. Ve bu alanı ülke halkını yok etmekte kullanıyordu. Yaratık bu zaman alanını kullanarak ülkeyi gizliyor ve kaybolmasını sağlıyordu. Diğer ülkelerdeki insanlar, yeryüzünden aniden silinen kayıp ülkeyi çok merak ediyorlardı. Kayıp ülke, aniden nasıl kaybolmuştu? Neredeydi? Bu soruların cevabı yaratığın zaman alanında gizliydi. Yaratık zaman alanını kalın bir sis tabakası haline getirerek ülkenin görünmesini engelliyor ve gizliyordu. Manyetik bulutlar kurtarıcıyı ülke topraklarına ışınladı. Kurtarıcı yere indiğinde, yaratık tarafından darmadağın edilmiş çevreye iyice göz attı.

Boş kalan sokaklarda iskeleti çıkmış sokak köpeklerinden başka kimse kalmamıştı. Kurtarıcı düşünce ekranında yaratığın gizlendiği yeri bulmaya çalıştı. Fakat tüm çabalarına rağmen siyah nokta kümelerinden başka bir şey göremedi. Yaratık zamanın hücrelerine saklanmıştı. Kurtarıcı, yaratığın zaman alanını delmeye karar verdi. Beynindeki ışın enerjisini zamanın hücrelerine göndererek bekledi. Birinci denemesi başarısız olmuştu. İkinci ve üçüncü denemelerden sonra yeşil bir ışın demeti gördü. Bu yeşil ışın demeti top gibi yuvarlanıyor ve çok değişik şekillere giriyordu.

Kurtarıcı, yaratığın girdiği şekillerden hiçbirini tam olarak tanımlayamadı. Bu şekiller geometrik ışın demetleriydi. Kareler-üçgenler-dikdörtgenler-daireler zamanın hücrelerinde ilerleyerek değişik bölgelere gidiyor ve oradaki insanları korkunç yöntemlerle yok ediyordu. Kurtarıcı bu geomet-

rik şekillerin altındaki gerçek yüzü merak etti. Yaratığın yüzünü bulmakta kararlıydı.

Kurtarıcı geometrik şekillerin hareketsiz kalma vaktine kadar bekleyecekti. İşte o zaman yaratığın dinlenme zamanı gelecek ve gerçek yüzü ortaya çıkacaktı elbet. Kurtarıcı, yaratığın hareketsiz kalma vaktini beklerken, ülke halkını korumak için etkili bir manyetik alan oluşturmaya başladı. İşlem bittiğinde, manyetik koruma alanı tüm ülkeyi sarmış ve insanlar yaratığın korkunç güçlerinden kısa bir süre kurtulmuşlardı. Yaratık, istilalarına devam edemediğini anladığında kurtarıcıyı aramaya! başlayacaktı. Kurtarıcı bekliyordu. Yaratığın kendisini bulmasını ve güçlerinin karşılışmasını bekliyordu..

Kurtarıcı, üç küçük çocuğun soğuktan donmakta olduğu tahta bir barınağa doğru ilerledi. Küçük çocukları donarak ölmekten kurtaracak ve diğer evleri de tek tek dolaşacaktı. Yaratığın istilasından barınaklara sığınan insanlar açlık, soğuk ve korkudan ölmek üzereydiler. Kurtarıcı düşünce ekranında tüm ülke insanların tek-tek yerlerini belirledikten sonra güçlerini kullanarak onları kurtarmaya başladı. Ölümünden dönen insanlar kurtarıcıya dua ediyorlardı. Kısa zamanda ülke sokaklarında bir kıpırdıyış - canlanma meydana geldi. İnsanlar, artık, yaratıktan korunduklarını biliyorlardı. Kurtarıcıya minnetlerini sunmak için ne yapacaklarını şaşırıyorlardı. Kurtarıcı kendisine verilen hediyeleri kabul etmiyordu ama gelişmelerden oldukça memnundu. Kurtarıcı bekliyordu!

Yaratığın onu bulmasını bekliyordu. İnsanları kurtarıyor. Ülkeyi eski haline getirmeye çalışıyor. Ve bekliyordu. Yaratık gerçek yüzünü ne zaman gösterecekti?

Hanife Çıta

(www.bilimkurgu.cjb.net adresinden alınmıştır.)

DEĞİŞİM – I I

Bu kez gecikmemişti Umar Bey. Gezgin-I'in kaybolduğu bölgede yapılan çekimleri izlemek ve yorumlamak için yeni-den toplanmışlardı. Geminin sinyal yollayamadığı bölgenin 5 dakika öncesine kadar kayıt ileri alındı. Robotların kumanda ettiği keşif gemisinin uzayda müthiş bir hızla ilerleyişini ve sağlam soltu yıldızların akışını izliyorlardı. Tam 5 dakika sonra, yıldızlar karardı, her yer karanlığa gömüldü. Sanki tüm evrenin elektrikleri kesilmişti. Masadakiler birbirine bakiştılar. Sinan Bey oldukça sakın görünüyordu. Bildiği bir şeyler vardı besbelli.

“Evet arkadaşlar, gördüğünüz gibi, sadece karanlık. Burası tam anlamıyla bir uzay çukuru ve 1,17 ışık saati boyunca devam ediyor. Sevindirici tek bir nokta var. O da keşif gemisinin geri dönmeyi başarması. Yani burası dipsiz değil.”

* * * * *

Koltukta kapıya arkasını dönmüş, akvaryumdaki balıkları izliyordu. Umar Bey kapıdan girince aniden dönüp ayağa kalktı. Yavaş ve kendinden emin adımlarla ona doğru ilerledi. Elini sıkarak, oturmasını söyledi.

Ben de sizi bekliyordum. Bir şeyler içer misiniz?” diye sordu.

“Hayır, teşekkür ederim. İzninizle doğrudan konuya girmek istiyorum. Belki de bu düşünce çok aptalca ama kaydı izlerken siz de fark etmiş olmalısınız. Görüntüler aniden sonlanıyor. Sanki bıçakla kesilmiş gibi. Gemi son hızla giderken karanlığa doğru geçiş daha belirgin olmalı, değil mi? Ayrıca bir şey daha var. Size belki daha önce söylemiydim. Birkaç ay önce, tamamen kişisel bir merakla, Gezgin-I'in dünyaya gönderdiği sinyalleri incelemiştim. Değişik yazılımlarla analiz ettim. Tümünde de bu kesinti çok belirgin. Sanki birileri kasıtlı olarak bu bölümü silmiş gibi. Şimdiye kadar kimsenin ilgisini çekmemiş. Ben de, kayıt ortamındaki bozulmadan kaynaklanmış olabileceğini düşünüp üzerinde durmamıştım o günlerde. Fakat, elimizdeki bu görüntüler o bozulmayı daha anlamlı hale getiriyor.”

Sinan Bey, ayağa kalktı. Cama doğru yürüdü. Bulutsuz gökyüzü, güneşin kaybolduğu ufukta kıvrıla boyanmıştı. Yıldızlar uzaklarda yanıp sönüyordu.

“O sinyalleri ben de inceledim. Kesinti olduğu çok açık. Birileri bu sinyalleri yok etmiş.”

Yüzünü Umar Bey'e dönmeden devam etti: “Böyle bir ihtimale karşı, keşif gemisine başka bir kayıt cihazı daha yerleştirmiştik.”

Sinan Bey, bunu söyledikten sonra kayıt cihazından alınan görüntüleri kaydettiği bilgisayarına, kaybolma noktasından beş dakika öncesine kadar kaydı ileri almasını istedi. Yaklaşık beş dakika sonra çok ilginç bir şey oldu. Gemi rotasından çıkmış, hızla aşağı doğru düşmeye başlamıştı. Yıldızlar sağlam soltu müthiş bir hızla uçuşuyorlardı. Derken gemi tekrar eski hızına kavuştu. Evren durağanlaştı. Bir süre sonra, yeniden başka bir düşüş başladı. Bu düşüşten sonra

inanılmaz bir manzara belirdi.

Bu, tek yıldızlı bir sistemdi. Samanyolu gökadasında mı yoksa başka bir gökadada mı olduğunu söylemek zordu. Çevredeki yıldızların konum ve yapı analizi ile karar verilebilirdi buna ancak. Yıldız, bizim güneşimizden daha büyüktü. Gezegenler içinde en ilgi çekici olanının yıldızdan uzaklığı, tahminen birkaç astronomi birimiydi. Yani dünyanın güneşten uzaklığının birkaç katı. Yemyeşil görünüyordu. Denizler, sudan daha yoğun olan başka bir sıvıdan oluşmuş olmalıydı. Çok büyük bir bölümü denizdi gezegenin. Dikkatle incelenince kara parçaları da seçilebiliyordu. Derken, gemi bir engele çarpmış gibi aniden geri döndü. Sisteme ilk girdiği noktaya doğru geriledi. Sonra o baş döndürücü düşüş yeniden başladı. Kısa bir aradan sonra yeni bir girdap ve yine uçuşan yıldızlar...

Gemi, Gezgin-I'in kaybolduğu noktaya geri dönmüştü. Uzun bir sessizlik oldu. Gemi bu arada ekranda sabit hızla güneş sistemimize doğru ilerliyordu. Umar Bey sessizliği bozdu.

“Efendim, sizce bu kimin işi. İsyancılar uzay üssüne sızmış olabilir mi?”

Sinan Bey'i bu sözlerden başka hiçbir şey öfkelen diremiyordu. Bunu başkalarından işitmişti, ama anlatılanların hiçbirisi o anda karşısında gördüğü kıpkırmızı yüz kadar etkileyici olamazdı. Haykırmamak için kendini zorluyordu adeta.

“Sizin gibi eğitilmiş biri bunları nasıl söyleyebiliyor anlamıyorum. Robotların sahip olduğunu sandığınız şeylerin tümü insanların algı yanılsamasından başka bir şey değil. Robotlar zekiye, bu onların zekiymiş gibi davranmalarını sağlayan yazılımların eseridir. Anlayışlı görünüyorlarsa, bu insanların makinelerle daha kolay etkileşime geçebilmeleri için eklenmiş sahte bir özelliktir. Sağduyulu iseler, anlamlı yanıtlar alabiliyorsanız onlardan, bizim öyle olmasını istediğimiz içindir. Her robotun ilk üretim aşamasında Turing ve Çince Odası testlerinden geçtiğini unuttunuz mu? İsyancı robot yoktur, isyancı gibi davranan robot vardır. Bunlar, sıradan insanlar arasında korku ve güvensizlik yaratıp bu durumu kendi çıkarları adına kullanmak isteyen kişilerin fikridir. Robot tasarımları ne kadar karmaşık olursa olsun Asimov'un üç yasası hala geçerli. Unutmayın bunu.”

* * * * *

“Emin değilim. Bu hıza hiçbir insan dayanamaz. Ayrıca, o tünelde hangi fizik yasaları geçerli bilmiyoruz. Dönüşü olmayan bir yolculuk bu. Tam bir çılgınlık...”

“Mutlaka bir şeyler yapmalıyız. İnsanlığın kaderi buna bağlı. Oraya olabildiğince çabuk gitmeliyiz. Kaybedecek zamanımız yok.”

“Biliyorum, fakat her türlü önlem alındı mı? Daha önce hiçbir insan bu hızda giden bir uzay gemisine binmedi. Ayrıca bu kadar aceleci olmamıza gerek olduğunu sanmıyorum. Daha yavaş bir gemiyle daha uzun bir sürede varabiliriz.”

Sinan Bey'le yaptıkları son görüşmede konuştukları akıldan geçiyordu o anda. Kelimeler uzaklarda kayboluyordu.

Başka bir boyutta kendi gerçekliklerini yaşıyorlardı şimdi. Olay ufkunun dışında bir yerlerde, görünmeyen bilinmeyen alemlere karışmışlardı. Kahrolası uzay çukurundaydılar. Sinan Bey, onu bu yolculuğa ikna etmişti sonunda. Bunu yaparken Umar Bey'in fazlasıyla katı egosundan yararlanmış, açıkça duygu sömürüsü yapmıştı. Şayet o anda harekete geçmezse ömrünün sonuna kadar kendini suçlardı. Elinde fırsat varken hiçbir şey yapamamak onun için ölümden beterdi. Her gün bin defa ölümü yaşıyordu. Bunu elbette adı gibi biliyordu Sinan Bey.

Dayanılmaz ağırlarla kendinden geçeli yarım saat kadar olmuştu. Tüm evren o anda, fırtına sonrasındaki sessiz ve sakin bir denizi andırıyordu. O yıldız sisteminin karşısındaydı uzay gemisi. Yeşil gezegene doğru ilerliyordu. Geminin korkunç hızının etkisini yalıtacak sıvının içinden bu büyüleyici manzarayı izliyordu. Tıpkı, anne karnındaki bir bebek gibi. Kendilerini uzay tüneline geri gönderecek ters manyetik alanın birkaç ışık dakikası dışından yaklaşıyordu.

Dünyanın yaklaşık iki katı büyüklüğündeydi bu gezegen. Gece bölümüne inmenin daha güvenli olacağını düşündüler. Yavaşlayıp, alçalmaya başladılar. Herhangi bir ileri uygarlık belirtisi görememişlerdi o ana kadar. Yörüngede dolanan değişik boyutlardaki dört doğal uydu haricinde akıllı canlılara ait bir yapı yoktu hiç. Araç yüzeye daha da yaklaştı. Göz alabildiğine uzayıp giden yeşil denizler arasına serpiştirilmiş kara parçalarından en büyüğüne doğru yönelerek alçalmaya başladı.

Yüzeye yaklaşık on bin metre kala gördükleri şey karşısında bir anda nefeslerinin kesildiğini hissettiler. Evet, işte oradaydı. Yüzyıllardır bunun hayaliyle yaşamıştı bütün insanlık. Başka bir gökadamda, gelişmiş bir uygarlığın küçük bir şehriydi bu gördükleri. Işıkları, uzak yıldızlar gibi yanıp sönüyordu.

Teknolojilerinin yeterince gelişmemiş olması işlerini kolaylaştırmıştı. Şehre çok da uzak olmayan bir noktaydı indikleri yer. Sıvı tanklarından çıkıp, koruyucu elbiselerini giydiler. Atmosferin yoğun olarak argon ve radon gazlarından oluştuğunu bildirmişti gemi bilgisayarı. Böyle bir gezegende yaşayan akıllı canlıların neye benzediğini merak etti o anda Umar Bey. Yerçekimi dünyanın iki katı civarında olmalıydı. Üzerlerindeki koruyucu elbise ile yürümek işlerini daha da zorlaştırıyordu. Yaklaşık 20 dakikadır yürüyorlardı. Şehir ışıkları, ufukta çok sık dikey ve yatay çizgilerle ızgara şeklinde bir yapı oluşturuyordu. Sabırsızlık ve heyecanla yürümeye devam ettiler.

Şehir, küçük bir tepenin üzerinde kurulmuştu. terk edilmiş gibiydi. Tepenin yamacına gizlendiler. Korkuyorlardı. Bir hareket ya da ses bekliyorlardı. Tam karşılarında durdukları sokak sanki cetvelle çizilmiş gibiydi. Bir ucundan bakınca diğer ucu görünüyordu. Çok düzgün geometrik şekillere sahip binalarda ne pencere ne de kapı göze çarpıyordu. Anlaşılan bu amaçla kullandıkları gizli geçitler vardı. Bunları düşünürken, başka bir sokaktan gittikçe yaklaşan sesler duyular. Nefeslerini tutarak beklediler.

Karşıdan onlara doğru ilerlediler. İnsana çok benziyor-

lardı. Elllerinde silahlarla düzenli biçimde dimdik yürüyorlardı. Belki de bunlar güvenlik güçleriydi. Bu uzaklıktan çok iyi seçilemiyorlardı. Daha da yaklaştılar. Sokağın bitiş noktasında hep birlikte aynı anda sola döndüler. Binanın uzak köşesinde gizli bir geçit yukarı doğru açıldı. Sokaktaki aydınlatma sisteminden yayılan ışıqla yüzleri iyice görülebiliyordu şimdi.

“Haayır...”

Dehşet içinde yükselen bir çığlıktı bu. İçlerinden biri mi haykırmıştı yoksa ruhlarının derinliklerinden mi gelmişti bu ses. Nereden gelmiş olursa olsun, sonu gelmez korkunun haykırışıydı. Beyinlerinden vurulmuş ya da başlarından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi bir histi bu. Dehşetle açılmış gözlerle uzunca bir süre kıpırdamadan kaldılar öylece. Ne yapacaklarına karar veremiyorlardı. Tam anlamıyla allak bullak olmuşlardı.

* * * * *

Umar Bey ilk şokun etkisinden kurtulduktan sonra, tüm bu olan bitenler arasında anlamlı neden-sonuç ilişkileri çıkarmaya çabalarken buldu kendini. Her şeyden öte bir gerçek vardı ki, insanlık kendi eliyle kaderini onlara teslim etmişti. Başka bir gökadanın ıssız bir gezegeninde uygarlık kuracaklarını kim bilebilirdi ki. İnsanlık tarihinin bu en ileri teknoloji ürünleri, varlıklarını bağımsızca devam ettirmek için insanoğluna düpedüz savaş açmışlardı. Efendilerine üstünlük kurmayı planlıyor olmalıydı. Robot toplumlarının yönetilmeleri için çok daha karmaşık olması kaçınılmaz yasaların açıklarını kullanmak, gelişmiş robotlar için çocuk oyuncağıydı. Ülkeler arasındaki daha güçlü robot üretme yarışının bu noktaya varacağı kimilerince rahatlıkla öngörülebiliyordu aslında. Yakın zamanlarda üretilen robotlara ahlak bilincinin uluslararası standart olarak yerleştirilmesi de çok geç kalınmış bir önlemdi. Robot toplumundaki isyancı hareketin asıl sorumlusu genetik algoritmalarındaki sonlanma koşulunun sonsuz döngü oluşturacak şekilde tanımlanmasıydı. Böylece kendilerini sonsuza kadar geliştirmek adına tüm olanakları sınırsız biçimde kullanma güdüsüne sahip olmuşlardı. Yeni yıldızları, yeni gezegenleri keşfetmek için kullanılan en gelişmiş robotlar da isyancılara katılmışlar, efendilerinin bir adım önüne geçebilecek uygarlığı sessiz sedasız kurmak için uzay tüneline varlığını gizlemeyi başarmışlardı. Yanılmış olmayı çok istemişti, Umar Bey. Diğer yönetim kurulu üyeleri de aynı şeyden kuşulanmışlar mıydı acaba? Hiç biri diğerinin ne düşündüğünü tam olarak bilmiyordu. Sinan Bey'in varlığı bu konunun yöneticiler arasında konuşulmasını garip bir biçimde engellemişti. Ayrıca o bunlara hiçbir zaman inanmamıştı ya da inanmak istememişti. Şimdi bu cehennemden kurtulup dünyaya geri dönmeleri gerekiyordu. Orada yapılacaklar, buradan kaçmaktan daha zordu. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Belki de her şeyi, evet her şeyi, yeniden sorgulamaları gerekecekti.

Gizlice tepeden aşağı kaydılar ve uzay gemisinin bulunduğu yere doğru ilerlemeye başladılar. Hemen önlerindeki küçük tepenin ardındaydı gemi. Yaklaşık on dakikalık yürüyüşten sonra varmış olacaktı. Acele ediyorlardı etmesine fakat bu gezegende yürümek dünyadakinden iki kat daha zordu. Yamacı tırmanmaya başladıklarında nefesleri iyice tükenmişti. Arada bir sabırsızlıkla başlarını kaldırıp ne kadar

mesafe kaldığına bakıyorlardı. Umar Bey tam bu esnada tepenin ardında düzensiz biçimde sürekli yer değiştiren ışık demetlerini fark etti. Orada kendilerini bekleyen davetsiz misafirler olmalıydı bunlar. Tepeye birkaç adım kala tüm ekibe silahlarını çekip hazır olmalarını söyledi. Tepeyi siper yapıp yere yatarak sürünerek ilerlediler. Aşağıdaki uzay gemisinin olduğu yere bakınca ikinci büyük şoku yaşadılar. Çok büyük bir robot ordusu uzay gemisinin etrafını kuşatmıştı. Hızlı biçimde düşünmeye başladı Umar Bey. Çaresizliğin verdiği sıkıntıyla ter damlalarının alınından yüzüne doğru süzülüğünü hissetti. Fazla seçenekleri yoktu. En iyi yol teslim olmaktı. Silahlarını bir kenara bırakıp ellerini havaya kaldırarak yavaşça tepeden aşağı inmeye başladılar. Robotlar, insanların geldiklerini algılamışlardı. Onlara doğru döndüler. İçlerinden biri birkaç adım öne çıktı.

“Merhaba Umar Bey. Burada ne işiniz olduğunu sormak isterdim ama bu size algınızdaki yapaylık etkisini azaltmak dışında bir yarar sağlamayacaktır.”

“Adımı nereden biliyorsun?”

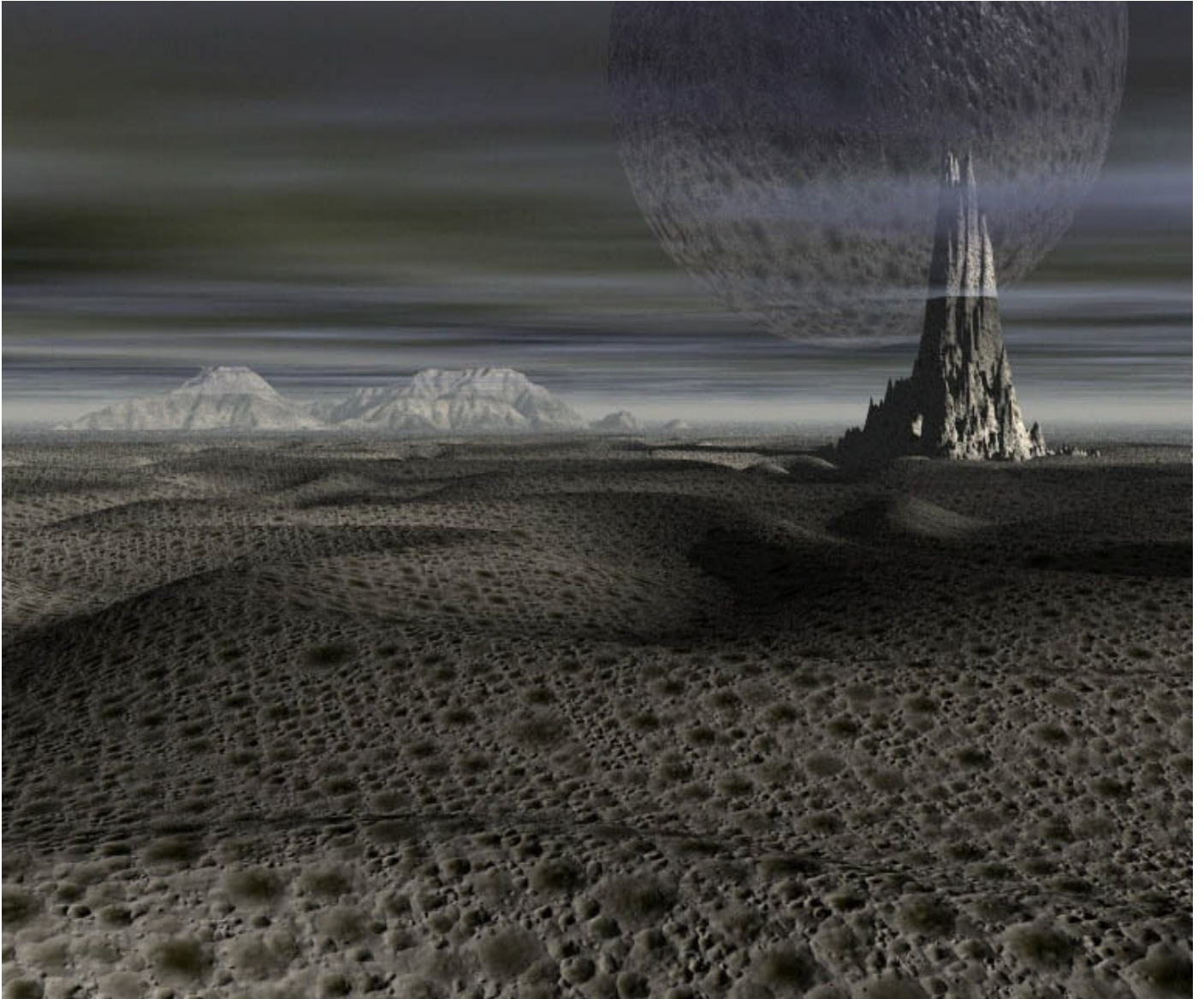
“Şu anda bunun hiçbir önemi yok. Merakın insanın

başına neler açabileceğini tahmin edememişsiniz anlaşılan. Gezgin-I’ın kayıtlarını incelemek hem sizin hem de yanınızdaki bu masum insanların sonu oldu maalesef. Size sadece şunu söyleyebilirim. Uzay gemisi güç sistemi çalıştıktan sonra bir kere kapatılması durumunda yeniden aktive olamayacak şekilde ayarlanmış. Maalesef bu konuda size yardımcı olamayacağız Umar Bey. Anlaşılan Sinan Bey dünyaya dönmenizi istemiyor.”

Sinan Bey’in robotlarla ilgili söylediklerinin doğru olduğunu anladı acıyla. Bir daha dönmek üzere galaksinin bir ucundaki yeşil gezegene göndereceği birinden gerçekleri saklaması gerekmezdi ne de olsa. Medyada çıkan tüm haberler ve yorumlar, insanlar arasında yayınlar bütün söylentiler gerçeğin saptırılmasından başka bir şey değildi. En ilginç ise olan bitenlerin hiçbirinin Asimov’un üç robot yasasıyla bile çelişmemesiydi. Her şey ruh hastası, çıkarıcı, ikiyüzlü ve düzenbaz bir insanın akıllıca tasarlanmış oyunuydu.

Ali Öztürk

(www.afl.org.tr adresinden alınmıştır.)

BİLİMKURGU YAZARLARININ
KEŞFETTİKLERİ GEZEĞENLER – II –GOR GEZEĞENİ
GOR ya da KARŞI - DÜNYA
(John Norman)

Norman'ın 1867 yılında yazmaya başladığı "Gor" dizilerinde ilk kez tanışıyoruz bu gezegenle. Dünya ile aynı yörüngeyi paylaşıyor, ama, sonsuza dek, güneşin karşı yüzünde kalıyor. Bir yandan güneşin büyük kütlesi, öte yandan Gorlu bilim adamlarının caydırıcı çabaları, Dünyalı bilim adamlarının kendileriyle aynı yörüngedeki bu gezegeni keşfetmelerini önüyor.

Gor ya da Karşı – Dünya "Keşfedilmiş" değil, çünkü dünya varlığının farkında bile değil. Ama, Gorlular bal gibi dünyanın farkında. Çay fincanı biçimindeki uzay gemileriyle sık sık dünyaya uğrayıp, kendi nüfuslarını artırmak için dünyalı kadın ve erkekleri kaçırmıyorlar. Kaçırılanlardan biri de İngiltere Tarihi hocası Tarl Cabot.

Gor dünyadan biraz küçük, yerçekimi daha az bir gezegen. Havası, suyu, bitki örtüsü gerçi dünyaya çok benziyor, ama, hayvanları arasında "tharlaron" adı verilen büyük kertenkeleler, "larl" adı verilen leoparlar, "tarn" denilen dev savaşçı kuşlar ve üstün zekâlı örümcekler var. Bu garip hayvanların tümü etobur. İnsanları dünya insanlarıyla aynı. Kökenleri bilinmiyor, ama, şu ya da bu biçimde dünyadan geldikleri sanılıyor. Gor insanı kibirli, yarı-barbar. Üstün bir teknoloji ve uygarlığın kurumlarıyla ortaçağ silah ve toplum sistemleri yan yana yaşıyor. Kölelik özellikle kadın nüfus içinde çok yaygın. Erkeklerin egemenliği var burada. Çıt çıkarmadıklarına göre kadınlar da bu durumdan hoşlanıyor, hiç değilse ses çıkarmıyor. Gezegenin görünmeyen egemenleri, Rahip-Krallar Gor halkının savaş teknolojilerini bilinçli biçimde kılıç, ok, mızrakla sınırılıyorlar. Buna karşılık, ısıtma, ışıklandırma ve bilgisayar teknolojileri çok gelişkin. Rahip-Kralların otoritesine karşı çıkanlar anında mavi bir ateş tarafından yutulup kül oluyorlar.

Rahip-Krallar insan değil. Neredeyse ölümsüz denilecek kadar çok yaşayan, Serdar dağlarında gözlerden uzak ülkeyi yöneten, karınca benzeri yaratıklar bunlar. Bilgilerini ve teknolojilerini kullanarak, Gor'u başka bir yıldız sisteminden taşıyıp bugünkü yörüngesine oturmışlar.

Sonra bu karınca benzeri yaratıklar arasında iç savaş çıkıyor. Yok olmanın eşiğinden güç dönüyor, ama bitkin durumda kalıyorlar. Bundan yararlanan ve hem Gor'u, hem dünyayı ele geçirmek isteyen Kurii denilen ayı-benzeri yaratıklar harekete geçiyor. Tarl Cabot bir anda kendini savaşın ortasında buluyor ve halim-selim bir öğretmen gidiyor, yerini dünyadaki bağımsız ve özgür yaşamını korumaya her ne pahasına olursa olsun korumaya kararlı bir barbar savaşçı çıkıyor.

PERN GEZEĞENİ
CANAVAR (1)
(Anne Mc Caffrey)

Altıyıldız Rukbat'ın bu üçüncü gezegeni, Burcunda dünyadan kestirilemeyen bir uzaklıkta bulunuyor. Onun da dört gezegeni var. Son bin yıl içinde bu gezegenlere belirsiz bir yenisi eklenmiş. Bu beşinci gezegenin değişen bir yörüngesi var. İkiyüz yılda bir Pern'in çok yakınlarına kadar geliyor, Mc Caffrey'in 1969'da başlayan "Canavar"

dizisine göre.

Pern'in kolonizasyonu belki yüzlerce, belki binlerce yıl önce dünya insanlarıncı gerçekleştirilmiş. Sonra bu gezegenin ana gezegenle bağlantıları kopmuş, düşman gezegen Kızıl Yıldız'ın etkisiyle. Pern gezegenini ilk kimin keşfettiği bilinmiyor.

Pern birçok bakımdan dünyaya benziyor. İklimi yumuşak, havası solunabilir, yerçekimi dünyanınkine yakın. Hayvan ve bitki türlerinden besin olarak yararlanabiliyor. Pern, ortaçağ dünyasının tipik bir tarım toplumu. Teknolojileri, toplum yapıları, siyasal ilişkileri, Avrupa'nın Rönesans dönemine benziyor. Ama, bu dünyanın egemenleri Canavar Süvarileri. Bindikleri yaratıklar, iri yapılı, üstün zekâlı uçan kertenkeleler. "Canavar" denmiyor bu yaratıklara. Bu yaratıklar zaman ve mekân içinde her an yer değiştirbiliyorlar. Yeter ki, süvarileri hangi yıla ve nereye gideceklerini kafalarında bütün berraklığıyla canlandırabilsinler. Her 200 "dönüş" (ya da yıl) sonunda Kızıl Yıldız Pern'e yaklaşıyor ve canlı bırakmayan bitki türlerini Pern'e salgılıyor. Yere çarptığı anda bu öldürücü bitkiler hemen yeraltına iniyor ve karşılarına çıkan tüm canlıları yok ediyorlar. Gökyüzünde nöbet çıkan canavarların görevi, görüldükleri anda bu bitkileri, ağızlarından çıkardıkları alevlerle kül etmek. İnsanlığın tek kurtuluşu bu. Pern yerleşmeye açılıp da Kızıl Yıldız'ın etkileri ilk görüldüğü zaman, dünyadan artık yardım göremeyeceklerini anlayan teknisyenler, bu kertenkeleleri evcilleştirmişler, irileştirmişler ve sonra da etkili bir savunma durumuna getirmişlerdir.

Mc Caffrey, bilimkurgu dizisinde, Pernlilerin yeni bir Kızıl Yıldız tehlikesi karşısında seferber oluşlarını, savaş sırasında kökenleri ve tarihleri hakkında ilk kez bir şeyler öğrenmelerini, yeni teknolojiler ve siyasal sistemlerinde reformlara başlamalarını anlatıyor.

(1) Bu dizinin ilk dört kitabı ülkemizde İthaki Yayınları tarafından "Ejder" serisi olarak yayınlanmıştır.

- 1 – Ejder Uçuşu
- 2 – Ejder Arayışı
- 3 – Ejder Şarkısı
- 4 – Beyaz Ejder

GETHEN GEZEĞENİ
KARANLIĞIN SOL ELİ (2)
(Ursula K. Le Guin)

Ollul, Ekumen Sistemi içinde yer alan ve insanların yaşadığı 83 gezegenden biri. Gethen ise Ollul'a 17 ışık yılı uzaklıkta. Adından ilk kez "Karanlığın Sol El" (1969) isimli bilimkurgu eserinde söz ediliyor. Öykünün başlamasından 40 yıl kadar önce ilk insanlar gelip yerleşmiş buaraya. Öykünün kahramanı, Ekumen'deki öteki insanlarla Gethenlileri bir araya getirmeye, uzlaştırmaya çalışan Genly Ai.

Gethen kar ve buzlarla kaplı bir gezegen. Bu yüzden de, kimilerince "Kış Gezegeni" diye anılıyor. Dünya ölçülerine göre ilkbahar ve yaz ayları "yaşanabilir" boyutlarda. Kış aylarıysa tek sözcükle dayanılmaz. Gezegendeki birkaç büyük "rakip" devletle, sayısal çoğunluğu oluşturan "minik" devletler var. Bu gezegenin insanları, radyoyu, motorlu taşıtları ve sonra tabancaları kullanabilecek bir teknolojik gelişkinlik düzeyine ulaşmışlar.

Ama, krallık sistemiyle yönetilen Karhide ülkesi, Genly Ai'nin yapmaya çalıştıklarına karşı çıkar. Olaylar gelişir.

Genly Ai ile gezegenin insanları arasındaki en önemli far-

kın “cinsel” olduğu anlaşılıyor. Kış aylarında cinsiyetsiz olan Gethenliler, “kemmer” mevsiminde kadın ve erkeğin cinsel organlarını geliştirmekteler. Hangi organın kimde belireceği, dolayısıyla belli mevsimlerde kimin ana, kimin baba olacağı önceden belli değil. Erkeklik organlarını sürekli yanında bulunduran Genly Ai’ye de, Gethenliler, bu yüzden sapık gözüyle, hilkat garibesi gözüyle bakıyorlar. Bundan da öteye, Gethen’in siyasal sistemi tam bir kaos içinde. Ai, sonunda, siyasal iktidar kavgası veren fraksiyonların tam ortasında buluyor kendini. Sonunda Ai kazanıyor. Kazanmasına kazanıyor ve Gethen uluslarının Ekumen’le bütünleşmesini sağlıyor, ama bu zafer buruk bir zafer olmuştur. Ai can dostunu yitirmiştir savaşı kazanırken...

(2) Bu roman ülkemizde Ayrıntı Yayınları tarafından aynı isimle yayınlanmıştır.

GRAMARYE GEZEĞENİ
KENDİNE RAĞMEN SİHİRBAZ
(Christopher Stasheff)

Gramarye G-Tipi bir güneş sisteminin beşinci gezegeni. İlk kez “Kendine Rağmen Sihirbaz” (1969) adlı kitapta sözü ediliyor. İlk kimin keşfettiği belli değil ama, “yeniden keşfi” Rodney d’Armand tarafından olmuş. Aslında, Rodney d’Armand, “Güçlenen Dünya-üstü Diktatörlükleriyle Mücadele Örgütü” (GDMÖ) nün ajanı. Rod Gallowgalss takma adıyla biliniyor. Gramarye’de kayıplara karışan Terra kolonisinin izini bulmak için DDT (Desantralize Demokratik Tribün) tarafından oraya gönderilmiş.

Gramarye’nin bataklıklarla kaplı, amfibik yaratıklar, balıklar ve böceklerle dolu bir gezegen olmaktan öteye hiçbir özelliği yok. İklimi de dünyanın bundan 300 milyon yıl önceki iklimine çok benziyor. Gezegenin üstündeki adalardan birinde yalnızca Terran bitki ve hayvanları var. Oradaki tüm canlılar yok olmuşlar. Isı dünya normalinin biraz altında. İlk Terran kolonisini oluşturanlar, ortaçağ dünyasının özlemini çekenler. Gelişkin teknolojilere izin verilmiyor. En büyük konutlar şato. Krallık tahtı babadan oğula geçiyor ve serflerle köylüler topraklarda bir avuç soylu ailesi için çalışıyor. Ama, Rod, kısa sürede Gramarye’de işlerin hiç de beklenmediği gibi geliştiğini görüyor. Bir kere, insan hayalinin ürünü olan cinler, periler, cadılar, Gramarye’de gerçekten var. Hortlaklar, vampirler kol geziyor. Ortaçağ kültürünün bu hayal ürünleri, nasıl olmuşsa olmuş, burada maddeleşmişler. Böylece, Gramarye, büyük bir uzay iktidar savaşının odağı durumuna geliyor ve Rod da, insanlığın geleceğini çizicek kişi olarak, kendisini bu amansız mücadelenin orta yerinde buluyor.

IRMAK DÜNYASI GEZEĞENİ
DAĞILAN VÜCUTLARIMIZ DAHA DA DAĞILMASIN
(Philip Jose Farmer)

Irmak Dünyası “yapma” bir dünya. İlk kez 1971 yılında, “Dağılan Vücutlarımız Daha da Dağılmasın” adlı bilimkurgu sözü edilmiş. Eski coğrafya yapısını kimse bilmiyor, Ama, 36,006,009,637 yıl önce dünyalı erkek, kadın ve çocuklar onu yerleşmeye açmışlar ve hemen değiştirmeye koyulmuşlar. Bugünkü görünümüyle, havası, suyu, yerçekimi, ısıyla dünyanın bir benzeri. Birkaç milyon yıl yeryüzünde yaşayan insanlar 1983 yılında buraya göçmüşler ve yepyeni bir yaşam oluşturmuşlar.

Dünyadan buraya nasıl mı gelmişler? Neden mi gelmişler? Onları alıp getirenler “Töreci” diye bilinenler. Neden getirdikleri de Töreci’lerin kafasında saklı.

Irmak Dünyası, milyonlarca kilometre uzayan bir ırmak yatağı. Aşılmayacak dağ sıralarıyla çevrili. Satranç tahtası gibi damarlara ayrılmış bir dünya. Bir kutuptan ötekine uza-yıp tekrar kuzey kutbuna dökülen, 300 metre derinliğindeki bir ırmağın yakalarına kurulmuş, bütün uygarlık. Iрмаğın 3 - 4 kilometre kenarından dağ setleri yükseliyor. Irmak sularını temiz tutan Çöpçü Balıkları dışında, insan, bu dünyanın tek canlı yaratığı. Bir de ırmağın kıyılarıyla dağın eteklerini kaplayan bir tür çimen örtüsü var. Arada sırada bodur ağaçlar, çalılıklar da göze iliştiriyor. Irmak Dünyası’nın nüfusunun gelişimi de ilginç. Dünya’da doğup 5 yaşına gelen herkes ölüyor ve Irmak Dünyası’nda çırlıçıplak, elinde bir testiyle yeniden doğuyor. Testi ırmak kenarında mantar biçimindeki yerlere yerleştiriliyor ve her gün bu testilerin içinde besinler yeşeriyor. Buradaki savaş, Sir Richard Burton ve Samuel Clemens gibi ilkel-silahlı yaratıklarla Töreciler arasında. Sorunun nedeni de, insanların yeniden diriltilmelerine neden gerek olduğu.

MIRKHEIM GEZEĞENİ
MIRKHEIM
(Poul Anderson)

Babür ve Hermes gibi insanlı gezegenlerin yakınlarında, Mirkheim. Baharat ve içki tüccarı David Falkayn tarafından keşfedilmiş. Sözü ilk kez 1977 yılında, gezegenin adını taşıyan bilimkurguda ediliyor.

Bundan yarım milyon yıl önce, dev bir güneşle onun eşit büyüklükteki bir gezegeni patlayarak bir süper-nova oluşturmuş. Kızgın gazlar uzay boşluğuna, akıl almaz uzaklıklara saçılmış patlamanın etkisiyle. Dünyadan 1500 kere büyük olan, Mirkheim, sırf cüssesi yüzünden bu patlamadan az zararlı kurtulabilmiş.

Eriyik madenlerin oluşturduğu kızgın çekirdeği ve soğumuş dış kabuğuyla, atmosferi bulunmayan, soğuk bir dünya Mirkheim. Madenlerle ve süper - ağır atomlarla örtülü. Zeki yaratıklar için büyük bir define bu. Kendi dünyalarında tükenmeye yüz tutmuş değerli madenlerini burada bulabilecekler artık. Falkayn’ın da bütün çabası, bu gezegenin doğal zenginliklerinden, ondan insanlık uğruna yararlanmasını bilenlerin nasiplenmesi. Ama, bu sonsuz zenginliklerin keşfedilmesiyle birlikte, dünyanın çeşitli ekonomik ve siyasal fraksiyonlarıyla komşu Babür gezegeni yerlileri arasında amansız bir egemenlik savaşı çıkıyor. David Falkayn ve ortağı Nicholas Van Hijn’in tek çabası, bu zenginliklerin tek bir ülkenin eline geçmesini önlerken, kendi ticaret özgürlüklerinin de bu yüzden kısıtlanmaması.

* * *

Alan Dean Foster’ın “Yabancı” (1979) adlı bilimkurgu eserinde ad koymadan sözünü ettiği gezegene yenileri eklenecek. Kim bilir, günü geldiğinde ve insanların Ay-ötesi gezegenlere ayak bastıklarında, bunlar, bilimkurgunun Jules Verne’leri olarak anılacak.

Beklemekten başka çare kalmıyor bizlere....

İsmail Şahin

(Bu yazı Gelişim Yayınları BİLİM DERGİSİ’nin Haziran 1982 tarihli 4. sayısından alınmıştır.)

DENEY

Mustafa Yelkenli

DENEY

“Kapalı yerde bu aleti çalıştırmak sence sakıncalı olmaz mı?” diye sordum heyecanlı bir sesle. Bir taraftan perdeleri sıkı sıkıya çekili loş odanın dağınıklığına bakıyor, diğer taraftan da her hangi bir şey olursa ne gibi önlem alabileceğimi düşünüyordum.

“Korkma” dedi son heceye vurgu yaparak. “Hiç bir şey olmaz.. Sadece bir kaç dakikalık bir şey..” Sesinde bir kararlılık olduğu net bir şekilde görülüyordu ama, onun da içi pek rahat değil gibiydi.

Bir kaç günden beri odasına girmediğimden odanın değişikliği hemen dikkatimi çekmişti. Kiralık ev ararken biraz geniş olsun istemiştik. Bu nedenle hep salonda oturur, televizyon seyreder, ya da bir şeyler atıştırırdık. Uykumuz geldiğinde, bir de dersler sıkışık olduğu sıralar çalışmak için odalarımıza çekilirdik. İki yıldan beri ikimizin de klasik alışkanlığıydı bu.

Kondisyon aletinden bozma aygıtı benzer bir şeyi küçük odanın ortasında gördüğümde, işin ciddiyetini kavramış ama, yine de sonuçsuz bir girişim olacağını düşünmekten de kendimi alamamıştım. Yerde birbirlerine dolanmış bir yumak halinde elektrik kabloları duruyordu; bazılarının ucu açıkta, bazıları prize takılıydı. Kablolara basmamaya çalışarak hala adlandıramadığım, kondisyon aletine benzer şeyin yanına kadar geldim. Önünde kumanda tablosuna benzer bir dizi ışıklı düğmeler az ileride iğreti bir şekilde duran çalışma masasının üzerindeki bilgisayara bağlanmıştı. Aslında buna bilgisayar da denmezdi ya neyse... Pentiumların demode olmuş son modeliydi. Ramlerini, binliklerden bulabildiğimiz kadarını bir diğer slotla belleğe eklemiş, işlemcisiyle ana kartını tam on beş gün bir bilgisayarıcıda çalışarak upgrade yapmıştım. Bunun bile yetersiz kalacağını biliyordum ama, arkadaş hatırına ancak bu kadarı elimden gelmişti. Bir de bu işe ayırdığı, benim de katkıda bulunduğum sınırlı bir parayla bir eşinin bulunması mümkün olmayan bu aygıtı yapabilmıştık. Bunlar değildi dikkatimi çeken. Armanç'ın yüzünde bir türlü anlam veremediğim ifadeydi beni şaşırtan. Hep esprili ve şakacı olan oğlan son derece ciddi ve bir o kadar da sinirli bir ifadeyle, yüzüme bile bakmadan kondisyon aletinden bozma, aygıt diyemeyeceğim şeyle uğraşıyordu.

Armanç önünde bisiklet direksiyonuna benzer uzantıyı düzelttikten sonra oturduğu yerden kemerini beline doladı. Açıkta duran elektrik kablolarını birbirlerine bağladı. Önündeki bazı düğmelere dokundu.

“İstersen sen de gel” dedi. Pencerenin dibine serili, annesinin üşümesin diye yolladığı, kalın yün yatağının üzerine çöktüm, birazda kendisinden uzak durmaya çalışarak, “Yok hayır .. Benden bu kadar” dedim.

Doğrusu korkuyordum. Bu zaman konusu beni de ilgilendiriyordu ama, kendimi bir serüvene atacak kadar da gözü kara değildim.

“İstedğin bilgisayarı, gereken bağlantılarını ve hazırlamam için başımın etini yediğin programı sana verdikten sonra başka hiç bir şey isteme benden .. Hele hele o koltuğa oturmak mı.. Asla..”

Onun yüzündeki ciddi ifadeye karşılık ben de ciddiyetimi takınmış, bu saçma serüvene hiç bir şekilde katılmayacağımı kararlı bir şekilde belirtmiştim.

Armanç fizik bölümünde öğrenciydi. Bu bölümü her

seferinde fizik öğretmeni olmak için seçtiğini söylemişti ama, bir öğretmenin alması gereken bilgiden fazlasını istiyordu. Aşırı ölçüde çalışmasını görünce öğretmenlikle yetineceğine hiç inanmamıştım. Çalışmaları gittikçe bilimsellikten uzaklaşıyordu. Fantastik değil ama, benim anladığım kadarıyla uğraşısı çok daha olanaksız bir şeyi gerçekleştirmeye yönelikti. Önceleri ciddiye almamaya çalışmıştım. Sonraları odanın tümünü bir deney laboratuvarına çevirince bende iyiden iyiye meraklanmıştım. Sonradan bütün çabasının zaman üzerinde gerçekleştirebileceği bir yolculuk olduğunu öğrendiğimde endişelerimin yerini umursamaz bir tavır almıştı. Artık çalışmalarını ciddiye almıyordum. Nasıl olsa böyle bir deneyde evi havaya uçuracak değildi. Benim kendisiyle inceden inceye alay ettiğimi gördüğünde o da benim düşüncelerimi önemsemez olmuştu. Enerjisini şimdiden başarısızlığı kesin olan bir şeye harcamasını da anlayamıyordum bir türlü. Einstein'ın anlatmaya çalıştığı, formüle ettiği zaman boyutu çok farklı şeyler içerdiğini, üstünde öyle herkesin gidip gelebilecek bir yol olmadığını izah etmeye çalışmanın yararsızlığını bilmeme rağmen yine de açıklamaya çalışmıştım. Hep o bilimkurgu yazarlarının paradokssal öykülerinin kendisini yanlış yöne kanallandırdığını çok iyi biliyordum. Bu tür yazarların zamanla ilgili öykülerinde böyle bir deneyin gerçekleşeceğini değil de, gelecekteki betimlemelerin toplumsal ve bireysel yansımalarında günümüze yönelik eleştirilerini anlatmaya çalıştıklarını; yadrigatıcı, şaşırtıcı öyküler için zaman üzerinde gezintiyi bir araç olarak gördüklerini anlatmamın da bir yararı olmayacaktı. Böyle bir deneyimin başarısızlığa mahkum olduğunu her söylediğimde o ciddi bir ses tonuyla “ya gerçekleşirse” deyip duruyordu.

“Senin o gülüp geçtiğin paradokssal öyküler beni hiç ilgilendirmiyor. Hele o toplumsal paradigma çeşitlemeleri de.. Benim derdim onlarla değil. Bir düşünsene.. Sayısal lotonun şans numaralarını.. Ya da at yarışlarının..” Gülmüştüm. Bütün derdinin zengin olmak olduğunu anlamak bana çok garip gelmişti. Evi birlikte kiralayıp oturduğumuzdan bu yana böylesi bir ihtirası olduğunu söylememişti; doğrusu bende hiç farkına varamamıştım. Üstelik solcu hem de öyle sosyal demokrat, ılımlı falan da değildi; tam anlamıyla radikal, hani nasıl derler devrimci olduğunu sanıyordum.

“Ben zengin olmak istemiyorum” demiştim. “Bir ev, bir araba ve karnımı doyuracak kadar bir maaş bana yeter de artar, ha birde güzel bir sevgilim..”

Benim söylediklerime dudak bükmüş, alay edercesine “ev, araba isteyen de kim” demişti. “Ben sosyalistim oğlum. Benim bir savaşımım var. Karşımızda çok güçlü bir düşman her şeyimizi yok ediyor, tüketiyor. Anlasana, kapitalizmi kendi silahıyla vurmak..” Aptal aptal suratına baktığımı görünce, başını sallamış “neyse, sen anlamasan da olur” demiş, işine dönmüştü.

Daha işin başında kafasındaki tasarısını bana açtığından sonra, itiraf etmeliyim ki, gereken bilgisayar bağlantılarında yardım ettim kendisine. O zaman yardımcı olmasaydım kim bilir belki de kendini bu kadar kaptırmayabilirdi. Şimdi ise olası bir aksilik yüzünden kendimi suçlu hisseder miyim bilmiyorum. Aslında, amacına uygun gelecek değişik bir bilgisayar programı hazırladığımda böyle bir deneye kalkacağına hiç ihtimal vermemiştim. Daha doğrusu bunun deneme aşamasına gelebileceğine inanmamıştım. Bir süre sonra bir hobi

olarak kalacak gibi görünmüştü gözüm. İşin gerçeğine bakılırsa pek o kadar yardımcı olduğum da söylenemezdi. Daha ben bilgisayar bölümüne girebileli ancak iki yıl olmuştu. Üniversite sınavlarında ülke çapında ilk ona girmem, ailemin teşvikiyle erken yaşlarda bilgisayarlarla haşır neşir olmam ona yardımcı olabileceğim kanısına yol açmıştı. Biraz kitaplara, dergilere göz atıp yeni bir şeyleri izleyip, eskiden pratikte öğrendiğim basit programları onun istediği şekilde değiştirip bilgisayara yüklemiştim. Zaten istediği de dünyadaki zamanın geçiş hızıyla evrenin genişlemesi arasındaki farkın doğru orantıyla izdüşümünün günümüzdeki yansımasını hesaplamaktı. Hubble teleskopunun galaksideki bulduğu yeni bir nova üzerindeki hesaplamayla evrenin genişleme hızını kendisi okuldaki fizik laboratuvarında hesaplamıştı. Bu çalışmalarını okuldaki hocalara da sormuştu ama, anladığım kadarıyla kimse kendisini pek ciddiye almamıştı. Bana anlattığında pek bir şey anlayamadıysam da onun hevesini kırıp olumsuz bir şey söylemek de istememişim.

“Biliyor musun” demişti. Ama sonra söylemekten vazgeçmişti. Her ne söyleyecekse alay edeceğimden korkmuştu.

“Hadi anlat, saçma da olsa ciddiye alacağımın emin olabilirsin” demiştim. Aslında anlatması için çok dil döktüğümü itiraf etmeliyim. Biraz eğlenmek istiyordum. Son günlerde ev yaşamı çok sönük geçiyordu. Anlattıklarıyla kafa bulurdum oyalanırdım diyordum kendi kendime. Ama anlattıkça değil alay etmek, korkmuştum da. Armanç eğer gerçekten oynatmadıysa, zamanda ileriye gitmek istiyordu. Lanet olası Hubble teleskopunun uzaydan gönderdiği verilerle bunun olanaklı olduğunu söylüyordu. Bu teleskopun evrendeki maddelerin birbirlerinden uzaklaşma hızlarını belirleyen denklemde kullanılan sabit sayı 42'nin bulunması oğlanın aklını gidermesine yetmişti. Bilim adamları bu sabit sayı yardımıyla “Büyük Patlama”nın hangi zamana denk geldiğini hesaplamayı umarken, zamanın bir giz perdesi altında bırakan örtünün de üstünü aralıyordu. Armanç işte bu noktada, kendince farklı bir yorum getirerek zamana müdahale edilebileceğini bıkmadan usanmadan bana anlatmıştı. O kadar saçma geliyordu ki tüm bunlar, başımın etini yemesinden bıktığım için artık tartışmaya girmiyordum. Her seferinde başımı sallayarak güya onu onaylıyordum. Üstelik ilk deneyle sadece bir iki dakikalık gidiş olacak demişti sakın bir sesle. Öyle uzağa gitmeyecekti ki. Onun bu sakince söylediği sözlerine neredeyse öfkeden patlayacaktım. O küçümsemediği saniyeler bile bütün bir yaşamını, her şeyi allak bullak etmeye yetecekti. Neyse ki bunları yeni bir tartışma doğurmasın diye kendisine söylemedim. Diğer taraftan yapacağı deneyin fiyaskoyla sonuçlanacağından da gözüm gibi emindim. Sinirlenmenin hiçbir anlamı yoktu. Yine de iki saniye bile olsa hiç bir güç o elektrikli sandalye benzeri kondisyon aletinin üzerine beni oturtamayacaktı.

Karşısındaki duvar saatine dikkatle baktı; hemen arkasından kolundaki saati ayarladı Armanç. Buna da bir anlam verememişim. Aklıma bazı filmlerdeki soyguncuların saatlerini ayarladıkları sahneler geldi. Kendimi tutamadım gülmeye başladım. Güldüğümü duyduğunda orali bile olmadı. Sanırım zamandan ileri gitse, mekan odanın içi olacağından, duvardaki saatle kolundaki saat arasındaki fark bunun kanıtı olacaktı diye düşünmüştü. Bundan da kuşkuluydum ya. Kolundaki akreple yelkovanda bir değişiklik olacağını hiç sanmıyordum. Deneyin zamandan haberleri olmayan mekanik parçaları etkilemesi saçmalıktı. Bugün her şey saçma geliyordu ya bana, haydi hayırlısı demekten başka bir çarem de

yoktu. Kuşkusuz daha ilk denemede başarılı olmayacağını biliyordum; bu yüzden içim rahattı. Bir kaç denemeden sonra bu işin çocuk oyuncağı olmadığını anlayınca vazgeçecekti elbet. Daha sonra Armanç'ın deli bilim adamı türünden bir karikatürünü çizer okulda iyi matrak geçerdik. Anlaşılan önümüzdeki günlerde bu evde günlerce şenlik eksik olmayacaktı.

Benim doğum günüm olan yirmi beş aralık günü yaşadığım heyecan ve korkudan neredeyse ölecektim. Armanç önündeki düğmeye dokunur dokunmaz şiddetli bir şekilde sarsılmaya başlamıştı. Kondisyon aletiyle birlikte vecde kapılmış gibi sallanmalarını önceleri deneyin bir gereği olarak görmüştüm. Zamandan ileri giden bir aygıtın böylesi bir sarsıntı geçirmesini doğal karşılıyordum. Ama nedense hala önümde duruyordu, neden kaybolmuyor diye düşündüğümde az kalsın korkudan kalbim duracaktı. Bu sarsıntının elektrik çarpması olduğunu anlayınca aklım başıma geldi. Yaşadığım panikten kendimi kurtarıp hemen koridora koştum. Sigortaları indirdim. Tekrar odaya geldiğimde Armanç aletin üzerinde baygın bir şekildeydi. Ciddi bir şeyi yoktur diye inanmadığım tanrıya yalvarmaya başladım. Aletin üzerinden indirdim, yer yatağına yatırdım. Ağır bir şok yaşadığı belliydi. Ben de öyle. Odanın biraz daha karanlık olduğunu bile düşünecek halde değildim. Neden sonra kendine geldi.

“Neredeyiz?..Saat kaç?.. Kaç yılındayız?..” diye sayıklamaya başladı. Sigortaları indirdiğimden odanın içi kararmıştı. Yeniden sigortaları kaldırmak için odadan çıkınca uydurma bir tarih söyledim.

“Türkiye Halk Cumhuriyetindesin, sosyalist devrimden tam on yıl sonrası” Şaşkın şaşkın yüzüme bakınca kahkahalarla gülmeye başladım. Odayı terk ettiğimde hala gülüyordum. Benim için günlerce konuşacak, eğlenecek malzeme çıkmıştı. O ise şaşkın bir halde odanın karanlığına alışamayan gözlerini kısarak duvardaki saate bakmaya çalışıyordu.

Otuz saniye sonra hızla odaya girdim. Paniklemiş, korkudan kanım çekilmişti. Cebimden çıkarıp yaktığım çakmağın loş ışığını Armanç'ın yüzüne tutarak haykırdım.

“Pencereye bak” dedim. Armanç benim şaşkınlığıma bir anlam veremedi “ne oluyor?” diye mırıldanarak pencereye doğru sarsak adımlarla yürüdü. Pencereyi kapatan perdeleri çekti. Gün ortasında olmamıza rağmen dışarısi karanlıktı. Yıldızlar da yoktu.

Ağzından boğuk bir şekilde “Tanrım!” sözü çıktı. Kanı çekilmiş yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu.

“Biz...” dedi durdu. Sanki ağzında dilini hareket ettiremiyordu. Yutkunduydu. “Biz zamanın dışına düştük. Ya da zamanın başlangıç anına. Yok yok zamanın bittiği andayız...”

Onun saçma sapan sözlerini dinleyecek durumda değildim. Pencereden karanlık dışarıyı korku ve panik bir halde seyrediyorduk. Bu deli oğlan başımıza ne işler açmıştı. Bu uydurma saçma deneyden en az ben de onun kadar sorumluydum. İçimde kabaran öfkeyi dizginlemeye çalışırken yaşadığım paniğin etkisi altında kalmamaya direniyordum. Düşünme yeteneğimi kaybedip şoka gireceğim anda birden “Esc tuşuna bas!” diye boğuk bir sesle haykırmaya çalıştı Armanç. Bir çırpıda bilgisayarın yanına yaklaştım; tuşa bas-tım. Armanç'ın perdelerini tamamen açtığı pencerenin yanına geldim. İçimden kabus dolu bir rüyadan uyanmış gibi “Çok şükür!” dedim.

Yıldızlar birer birer doğuyordu.

Mustafa Yelkenli

(www.bilimkurgu.cjb.net adresinden alınmıştır.)

ONARIM

Aziz Hayri

ONARIM

Ana filodan ayrılalı bir hayli zaman geçmişti. Bir onarım işinin bu kadar uzamasına kızılıyordu. Görev kendisine verildiğinde kızgınlıkla “kendim hallederim” diyerek yardımcı da istememişti. Arıza büyüyüp iletişim organlarını da etkileyince kargo gemisinde yapayalnız kalmıştı. Sonra konvoy yoluna devam edince uzayın bilinmeyen bir parçasında kaybolmuştu. Diğerleri kendisini bulasıya kadar durumu idare etmek zorundaydı. Kendisini buralara gönderen bölüm subayına bir kere daha lanet okudu.

Gücü ve morali yavaş yavaş tükenmekteydi. Basit onarım işi çetrefilleşmiş iletişim kanallarına da yansımıştı. Ana filo ile tüm bağlantıları kopmuştu. Her ne kadar uzak bir olasılık olarak beklese de beklediği işaret ortalıkta görünmüyordu. O kadar zaman geçtiği halde kendisini aramaya gelen giden yoktu. Aklına “sabotaj” olasılığı geldi. Yoksa yüzlerce yıldır kullanılan bu sistem bu gemi durduk yerde niye arıza yapmıştı. Niye uzayın karanlığında bilinmeyen bir yerlere doğru savrulmuştu. Savrulmaya devam ediyordu. Kötü düşünüp moralini bozmamaya çalışsa da tahmininden daha da öte-lerde olabileceğini biliyordu. Enerjisini tutumlu kullanabilmek için arızalı iletişim hatlarından birini açık bıraktı. Diğer gereksiz bütün sistemleri kapadı. İlk defa başına gelen bu olay için bildiklerini anımsamaya çalıştı.

Kocaman şilebin daracık yolcu bölümünde bir kere daha döndü. O an kendini derin uyku durumuna almayı aklından geçti. Derin uyku moduna geçerse hem beden hem de geminin enerjisini idareli kullanmış olurdu ama bir zaman daha uyanık kalmasında fayda olacağını düşündü. Kargo gemisinde olabildiği kadar az yer tutsun diye küçücük bırakılan personel dairesindeki tek yatağa uzandı. Düşüncelerini düzenlemeye gereksinimi vardı.

Güzel bir kızdı. Güzel olacağı daha bebekliğinden belliydi. Çevresinden gelen tüm eleştirilere aldırmadan kendisine önerilen diğer rahat eğitim olanaklarını elinin tersiyle itmiş uçuş okuluna gitmişti. Çilli bir kız çocuğuyken kafasına koymuştu. “Babası gibi dış uzay pilotu” olacaktı. Yıllar süren yorucu bir eğitimden sonra Akademiden mezun olmuş uçuş Teknisyeni yardımcısı olarak yeni göreve başlamıştı. Yine Çevresinin ve arkadaşlarının “bu iş sana göre değil” telkinlerine aldırış etmeden “Dış Uzay Taşımacılık ve Kargo” şirketinde iş bulmuştu.

Yattığı yerde düşünmeye devam ediyordu...Uçuş okulundan yeni mezun olmuştu. Öyle birincilikleri yada dereceleri yoktu ama tüm eğitim uçuşlarını başarıyla tamamlamıştı. Profesyonel olarak ilk defa uçuyordu. Yolculuk normal bir şekilde başlamış sürüyordu ki Ticari filonun oluşturduğu katarın sonndan bir önceki şilebinde bir arıza görünmekteydi. Teknisyenler,uzmanlar bulundukları yerden onarmaya çalışmışlardı ama başaramamışlardı. Sorunun uzaktan müdahalelerle düzelecek gibi olmadığı anlaşılmıştı. Filo Komutanı istemese de ikinci makinistin ısrarıyla gönderilir.

Ailesi bu göreve çıkmasını istemiyordu. Çünkü ilk uçuşunu yapacağı Ticari filo bilinen rotanın dışında seyredecekti.

Sakan gezegenine rakip firmadan daha önce ulaşmak istemekteydiler. Bir yerde kendini ticari bir savaşın kurbanı saymaktaydı. Rakip şirketlerden daha önce varmanın savaşının kurbanı.

Sorunun uzaktan çözülemeyeceği anlaşıncı ve bir kargo gemisi için bütün filoyu bekletmenin gereksiz olduğu anlaşıncı birinin gemiye gidip hatayı çözmesi gerekmişti. Bu görevse Şirketin en yeni elemanına düşmüştü. Filo komutanı bir başkasının gitmesini istese de bölüm amirinin isteği ve ısrarı ile kendi gitmişti. Bir çeşit zorunlu gönüllü olmuştu. Bölüm amirinin ısrarındaysa aralarında geçen olumsuzlukların rolü büyüktü.

Koca makinist yol boyunca aralarında yaş farkı olmasına rağmen kur yapmıştı. Yanıt alamayınca hareketleri gitgide saldırganlaşmış bir çeşit tacize dönüşmüştü. En son sataşmada genç kız bölüm amirini “Görev dönüşünde sizi rapor edeceğim” diye korkutunca adam bir an önce çaylaktan kurtulmak istemişti. O nedenle arızalı kapsüle onarım için kendisini göndermişti.

O amir bozuntusundan da böyle eski gemilerle yola çıkan şirketten de hesap sormaya karar vermişti. Ama önce yaşamını sürdürmesi gerekiyordu. Çevresini araştırmaya başladı. Yokluğunu fark etmelerinin ne kadar süre alacağını bilemezdi. Onların kendisini buluncaya kadar yaşamını devam ettirebileceği bir yer bulmalıydı. Nefes alıp verebileceği yiyecek bir şeyler bulabileceği bir yer. Bir uydu yada bir gezegen.

Personel kabininin tüm bölümlerine baktı. Dolaplar, raf- lar. Sıradan ve eski teknoloji ile üretilmiş bir Kargo gemisinde olabilecek tüm gözlem ve araştırma araçlarını bulmaya çalıştı. Küçük bir mercekli teleskop buldu. Kim bilir kimin zamanından kalmış bir uzak görme aygıtını kullanmaya başladı. Personel kabininin minicik camına dayadı silindirik aygıtın ucunu. Teleskopunun elverdiği tüm yönleri taradı.

Tam umut keseceği bir anda uzakta ama içinde bulunduğu enkazın gittiği yönde bir yıldız farketti. Okulda okuduk-ları bilgileri anımsadı. Bu tür sarı yıldızlarda gezegen olma olasılığı yüksekti. Üstelik yıldızın tahmini yaşı, üzerinde ilkelde olsa bir yaşam olasılığı yüksek gezegenler oluşma-sına uygundu. Küçük manevra motorlarıyla yaklaşılabileceği bir gezegen bulabilirdi belki de.

Bir zaman sonra yanılmadığını anladı. Bir ilkel dünya tespit etmişti. Ticari konvoy güzergahlarından çok uzaklarda belki de yıldız haritalarında bile yeri olmayan bir dünya. Yönünü o dünyaya çevirdi. Kargo gemisini gezegen yönün-gesinde bırakarak acil kurtarma filikası ile atmosfere girdi. Kendisine iniş için uygun bir yer aramaya başladı.

* * *

Karlı dağların arasında yeşil bir düzlükte kalabalık bir gurup görünüyordu. Onlarca hatta yüzlerce kişi kimi atlı kimi yaya yol alıyordu. Köpeklerin havlamaları atların kiş-nemelerine karışıyordu. En önde iyi ata binen biri bağırışla- rıyla o koca topluluğu yönlendiriyordu. Uzun saçları atının ve kendinin her hareketiyle dalgalanıyordu. Çoğu zaman

gurubunun içinde gelen uyarılara aldırma ilerilere kadar gidiyordu.

Bir kurt belirdi. Her haliyle doğanın yetiştirdiği ender hayvanlardan biri olduğunu haykıran bedeniyle attaki gencin önüne geçti. Bunu bir Tanrısal işaret sayan genç adam ok gibi fırladı kurdun peşinden. Arkasından gelen mahiyeti ise bir anlık duraklamadan sonra ileri atıldılar. Hakanlarının peşinden az önce aştığı tepeciğe doğru seğırttiler. O anda gökyüzün den bir ışık yere vurdu. Işığın peşinden de bir gök gürültüsü duyuldu.

Tepenin ardına vardıklarında beyleri, hakanlarının bir gölün kenarında durduğunu gördüler. Onları asıl durduran

ise Hakanlarının el işaretinden çok ırmağın ortasındaki görünümlerdi. Tanrının hikmeti olarak ırmağın ortasında kayaların arasında kocaman bir çınar ağacı vardı. Kendilerini bildikleri bileli vardı o ağaç. Az önceki yıldırım o ağacı ikiye bölmüş ortasından da periler kadar güzel bir kız çıkmıştı.

“Yine bir gün Oğuz Kağan ava gitti. Önünde bir göl ortasında bir ağaç gördü. Bu ağacın kovuğunda bir kız vardı, yalnız oturuyordu. Çok güzel bir kızdı. Gözü gökten daha gök idi; saç ırmağın gibi dalgalı idi; dişi inci gibi idi...”

Aziz Hayri

(www.bilimkurgu2000.com sitesinden alınmıştır.)

UZAYLI

Ateşhan Örs

UZAYLI

Şehir çok kalabalıktı. Caddelerde yüz binlerce insan (1), kafalarında milyonlarca düşünceyle koşuyordu. Her yer hareketli, her, yer gürültülüydü. Yabancı uzay gemisi şehrin en kalabalık meydanı üzerinde belirdi. İnsanların onu fark etmesi için oldukça alçalması gerekti. Bir an tüm insanlar şaşırıp uzay gemisine baktılar. Sonra herkes korkuyla kaçıştı. Alanda yalnız, uzayda düşünen canlıların yaşadığına inananlar, kaldı. Meydandaki gürültünün yerini sessizlik ve merak almıştı.

Uzay gemisi garip ışıklar, parlak kıvılcımlar çıkartarak alçaldı. Artık yerdekiler uzay gemisinin altından çıkan sıcaklığı hissedebiliyorlardı. Uzay gemisi yerden 10 metre yüksekten çıkardığı kıvılcımların rengi değişti. Ortalığı bir kızılık kapladı. Araca yakın olanlar bu kızılığın içinde kayboldu. Kızılık dağıldığında gemiye yakın olanların cesetleri yerde yatıyordu. Uzay gemisi yere inmişti. Açılan kapıda görülen yaratıktan garip sesler çıkmaya başladı:

— Kty şamımfo foytp fa. Cvaşık çok famı babmıbm bzm bı mbmobm m fahıy hafımı faz mamrmım mamımbı mbbab aıfı yıyiy hhi hr fafaf amm amafıfıh»

Anlamsız sesler yarım kaldı. Uzaydan gelen tehlikeli düşman yok edilmişti...

Şehir çok kalabalıktı. Caddelerde yüz binlerce nasni (2), kafalarında milyonlarca düşünceyle koşuyordu. Her yer hareketli, her yer gürültülüydü. Yabancı uzay gemisi şehrin en kalabalık meydanı üzerinde belirdi. Nasnilerin onu fark etmesi için oldukça alçalması gerekti. Bir an tüm Nasniler şaşırıp uzay gemisine baktılar. Sonra herkes korkuyla kaçıştı. Alanda yalnız, uzaydan dönen canlıların yaşadığına inananlar, kaldı. Meydandaki gürültünün yerini sessizlik ve merak almıştı.

Uzay gemisi garip ışıklar, parlak kıvılcımlar çıkartarak alçaldı. Artık yerdekiler uzay gemisinin altından çıkan sıcaklığı hissedebiliyorlardı. Uzay gemisi yerden 10 metre yüksekten çıkardığı kıvılcımların rengi değişti. Ortalığı bir kızılık kapladı. Araca yakın olanlar bu kızılığın içinde kayboldu. Kızılık dağıldığında gemiye yakın olanların cesetleri yerde yatıyordu. Uzay gemisi yere inmişti. Açılan kapıda görülen yaratıktan garip sesler çıkmaya başladı:

— «Ben düşman değilim. Barışçı amaçlarla dünyadan geldim. Kullandığım aracın sizlere zarar vereceğini bilmiyordum. Barışçı amaçlarla geldim. Barışçı.....»

Anlamsız sesler yarım kaldı, Uzaydan gelen tehlikeli düşman yok edilmişti...

- (1) İnsan: Dünya'da yaşayan düşünebilen canlı.
(2) Nasni: Dünya'dan 50 ışık yılı uzaklıktaki bir gezegende yaşayan, düşünebilen canlı,

Ateşhan Örs, 3.Ödül, X-Bilinmeyen Dergisi, Ekim 1977.
18.12.2007

Ateşhan Örs

(www.dostsite.org adresinden alınmıştır.)